

HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM
TẠI THỤY SĨ

75
7&8
2020

Tận dụng

THỜI GIAN

Hãy lợi dụng thì giờ, vì những ngày là xấu.

Ê-phê-sô 5:16

<u>Bài viết – Suy Gẫm:</u>	Trang
Thời gian – <i>Nam Phương</i>	3
Tôi Vâng Phục - <i>MS. Lữ Thành Kiến</i>	7
Cơ Đốc nhân và chữ hiếu - <i>Trịnh Phan</i>	14
Nói gì trong cơn đại dịch Covid-19 ? – <i>Đô-Ca</i>	20
Thay đổi địa chỉ - <i>Nguyễn Sinh</i>	24
Thông điệp mùa đại dịch – <i>Ms. Nguyễn Thi</i>	27
Đọc sách :Theo Dấu Chân Chúa – <i>Charles M, Sheldon</i>	29

Sinh Hoat Hội Thánh:

Ảnh Bìa – <i>Kim Nguyệt</i>	1
Đó Kinh Thánh – <i>Liên Nguyễn</i>	45
Thông báo – Tin Tức	47

Ứng hộ báo Sức Mới xin gửi vào

- Số tài khoản (compte Postal): 17-391352-2 Võ Ngọc Thủy Thương
- Và ghi rõ : BÁO SỨC MỚI.

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã quan tâm và góp phần trong công việc Chúa với chúng tôi!

Ban Biên Tập : *Hình Như Bích Hạnh, Lê Kim Nguyệt, Lê Vi, Nguyễn Thị Liên,*
Võ Ngọc Thủy Thương.

Cố vấn: MS. quản nhiệm Ngô Bá Tạo.

Thời Gian

Khó có thể định nghĩa về thời gian cách chính xác mặc dù ai cũng có những từng trải về nó.

Mục sư Rick Warren cho rằng: “thời gian là món quà quý giá nhất vì bạn chỉ có nó cách cố định. Bạn chỉ có thể kiếm tiền nhưng không thể làm ra thời gian. Khi bạn dành thời gian cho ai đó là bạn đang tặng cho họ một khoảng đời của bạn, là cái mà bạn không bao giờ lấy lại được. Thời gian chính là cuộc sống của bạn!”

Kinh Thánh cho biết từ buổi Sáng-thế, Đức Chúa Trời đã dựng nên những vì sáng lớn trong khoảng không: mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao để phân ra ngày và đêm, cho con người có khái niệm về thời gian và định ra năm tháng.

“Đức Chúa Trời lại phán rằng: Phải có các vì sáng trong khoảng không trên trời, dựng phân ra ngày với đêm, và dùng làm dấu để định thì tiết, ngày và năm; lại dùng làm vì sáng trong khoảng không trên trời để soi xuống đất; thì có như vậy. Đức Chúa Trời làm nên hai vì sáng lớn; vì lớn hơn để cai trị ban ngày, vì nhỏ hơn để cai trị ban đêm; Ngài cũng làm các ngôi sao. Đức Chúa Trời đặt các vì đó trong khoảng không trên trời, dựng soi sáng đất, dựng cai trị ban ngày và ban đêm, dựng phân ra sự sáng với sự tối. Đức Chúa Trời thấy điều đó là tốt lành.” (Sáng-thế ký 1:14-18)

Và Mê-tu-sê-la đã đếm thời gian của đời mình là 969 năm. Mãi về sau đời người là 120, rồi chỉ còn 90 nếu còn khỏe mạnh; bởi vì chỉ với một lý do : Tội lỗi càng gia tăng, tuổi thọ càng giảm.

Kinh Thánh ví thời gian của đời người như:

- Hơi nước : xuất hiện trong giây lát rồi tan đi.
- Như chiều dài của bàn tay.
- Như bóng thoáng qua .
- Như bông hoa sớm nở tối tàn nơi đồng cỏ.

Con người dù bao nhiêu tuổi rồi cũng qua đời. Kinh Thánh Sáng-thể ký đoạn 5 nói đến điều này như một điệp khúc, nhắc nhở đời người không ai qua khỏi. Thời gian thuộc về Chúa, do Chúa tạo nên. Trong Ngài không có quá khứ hay tương lai nhưng là một hiện tại trải dài. “*Trước mắt Chúa một ngày như một ngàn năm, ngàn năm như một ngày*” (II Phi-e-rơ 3:8).

Chúa quyết định thời gian cho đời người.

Gióp 14:5 “Nếu các ngày của loài người đã định rồi,
Nếu số tháng người ở nơi Chúa,
Và Chúa đã định giới hạn cho người, ...”

Thi Thiên 139:16

“Mắt Chúa đã thấy thể chất vô hình của tôi;
Số các ngày định cho tôi đã biên vào sổ Chúa trước khi chưa có một ngày
trong các ngày ấy.”

Công vụ 17:26 “Ngài đã làm cho muôn dân sanh ra bởi chỉ một người và khiến ở khắp trên mặt đất, định trước thì giờ đời người ta cùng giới hạn chỗ ở.”

Ngài có thẩm quyền cho thêm hoặc lấy bớt.

Ê-sai 38:5 Lời Chúa phán với vua Ê-xê-chia qua tiên tri Ê-sai : “Ta đã nghe lời cầu nguyện của ngươi, đã thấy nước mắt ngươi. Nay, ta sẽ thêm cho ngươi mười lăm tuổi.”

Nhưng con người không thể làm cho đời mình dài thêm dù chỉ một khắc.

Ma-thi-ơ 6:27 “Vả lại, có ai trong vòng các ngươi lo lắng mà làm cho đời mình được dài thêm một khắc không?”

Truyền đạo 3:14 “Ta biết rằng mọi việc Đức Chúa Trời làm nên còn có đời đời: người ta chẳng thêm gì được, cũng không bớt chiặng; Đức Chúa Trời làm như thế để loài người kính sợ trước mặt Ngài.”

Hãy nghe Gia-cốp nói gì về cuộc đời mình “Những năm tôi sống ở đời phiêu bạt hết thảy 130 năm, các năm của đời tôi lấy làm ngắn ngủi và nhọc nhằn. (Sáng-thế ký 47:9)

Gióp thì nhìn thấy: “Loài người bởi người nữ sanh ra, sống tạm ít ngày và đầy dẫy sự khốn khổ.” Gióp 14:1

Và Môi-se lại cho rằng: “Tuổi tác của chúng tôi đếm được 70 còn nếu mạnh khỏe thì đến 80. Song sự kiêu căng của nó bất quá là lao khổ và buồn thảm, vì đời người chóng qua.” Thi Thiên 90:10

Cuộc đời vô thường với những thay đổi không ngừng , không biết trước và thật ngắn ngủi. Nhưng Đức Chúa Trời, Đấng sáng tạo, Đấng nắm giữ thời gian thì không hề thay đổi, để cho những ai tin cậy Ngài chẳng bị diệt vong.

Ma-la-chi 3:6 “Vì Ta là Đức Giê-hô-va không hề thay đổi, bởi có đó, các ngươi là con trai Gia-cốp, chẳng bị diệt vong.”

Cảm ơn Chúa vì lời hứa của Ngài dành cho con. Con sẽ không hỏi Chúa : Còn bao lâu nữa bệnh dịch này sẽ kết thúc, nhưng cho con biết còn bao lâu nữa cho cuộc đời con, để làm trọn mục đích mà Ngài muốn con làm trên đất! Amen!

Nam Phương

Tôi Ưang Phục

Sau đó, Đức Chúa Trời thử nghiệm Áp-ra-ham. Chúa gọi: "Áp-ra-ham." Người thưa: "Có con đây." Chúa bảo: "Hãy dắt Y-sác, đưa con một mà con yêu quý, đem đến vùng Mô-ri-a và dâng nó làm tế lễ thiêu trên một ngọn núi mà Ta sẽ chỉ cho con." Vậy, Áp-ra-ham dậy sớm, thắng lừa, đem Y-sác con mình và hai đày tớ đi theo. Ông chặt củi để dâng tế lễ thiêu, rồi đứng dậy, đi đến địa điểm Đức Chúa Trời đã chỉ định. Ngày thứ ba, Áp-ra-ham ngược lên, nhìn thấy địa điểm ấy từ đằng xa, liền bảo hai thanh niên: "Các anh cứ đứng lại đây và giữ lừa. Tôi và Y-sác sẽ lên đó thờ phượng Chúa, rồi sẽ trở lại." Áp-ra-ham lấy bó củi để dâng tế lễ thiêu chất trên vai Y-sác, con mình và cầm theo mồi lửa và một con dao. Rồi hai cha con cùng đi. Y-sác nói: "Cha ơi!" Áp-ra-ham đáp: "Có cha đây, con!" Y-sác hỏi: "Củi lửa có sẵn rồi, nhưng chiên con ở đâu để dâng tế lễ thiêu?" Áp-ra-ham đáp: "Con ơi, Đức Chúa Trời sẽ cung ứng chiên con làm tế lễ thiêu!" Sáng 22:1-8

Đây là câu chuyện đức tin kinh điển (tiêu biểu) của Kinh Thánh nói về hai cha con Áp-ram và Y-sác. Nhưng cũng nói về mối liên hệ cha con giữa Đức

Chúa Trời và Áp-ram. Mỗi liên hệ này rất đặc biệt, không giống như cách mà người ta thường nghĩ. Câu chuyện này dường như nói rất ít về tình yêu của Cha Con, mà nói về sự dạy dỗ của một người Cha đối với con mình, đặc biệt là Cha thiên thượng đối với con cái của Ngài.

Câu chuyện bắt đầu bằng câu: *sau đó, Đức Chúa Trời thử Áp-ram*. Đức Chúa Trời nói trước rằng Ngài thử Áp-ram. Mới mở đầu đã biết đoạn kết, chỉ là thử thôi, chẳng có gì nguy hiểm. Nhưng Áp-ram hoàn toàn không biết Đức Chúa Trời thử mình. Đức Chúa Trời biết. Đức Chúa Trời làm gì cũng có mục đích, kế hoạch. Kinh Thánh nói đơn giản: *sau đó Đức Chúa Trời thử Áp-ram*. Không ai thử một người mà nói trước với họ. Một người thử lòng người, thử tình yêu của người, không nói trước. Người được, hay bị thử hoàn toàn không biết mình bị thử, cho đến cuối cùng. Đức Chúa Trời vẫn dùng cách này cách khác để thử nghiệm đức tin của một người.

Nhưng tại sao cần phải thử thử? Để biết vàng thật hay giả hay pha trộn, người ta sẽ phải thử. Đức Chúa Trời nghi ngờ lòng dạ con người đối với Ngài chẳng? Vì lòng dạ con người theo Kinh Thánh mô tả là dối trá, không thể tin được. Nhưng ngay từ đầu chúng ta đã thấy Áp-ram có đức tin thật, khi Đức Chúa Trời kêu gọi ông ra khỏi quê hương đang sống để đi đến một nơi Ngài sẽ chỉ cho. Kinh Thánh cũng nói là ông đi mà không biết mình đi đâu, ngay tức thì, vâng lời mà đi, mang theo toàn bộ gia đình gia sản rất lớn của mình, không hề hỏi lại. Đức Chúa Trời còn nghi ngờ gì nữa về đức tin của ông?

Trong trường hợp này chúng ta có thể đưa ra một giả thuyết khác: để biết tình trạng thuộc linh của người đó. Đức Chúa Trời có nói với Áp-ram sau khi bảo ông ngừng tay lại, đừng đụng chạm vào sự sống đứa trẻ: *Thiên sứ phán rằng: Đừng tra tay vào mình con trẻ và chớ làm chi hại đến nó; vì bây giờ ta biết rằng ngươi thật kính sợ Đức Chúa Trời, bởi có không tiếc với ta con ngươi, tức con một ngươi*. Vì bây giờ ta biết rằng ngươi thật kính sợ Đức Chúa Trời...

Tôi học được một điều rằng đôi khi Đức Chúa Trời muốn thử thách đức tin của chúng ta không phải vì không tin rằng chúng ta không tin Ngài, nhưng để biết tình trạng thuộc linh bây giờ của chúng ta đang như thế nào. Chúng ta có

thể vẫn tin, nhưng niềm tin ấy bây giờ đang thế nào, đôi khi cũng phải thử để biết mình có còn tình yêu ban đầu với Đức Chúa Trời không.

Khi đọc đoạn Kinh Thánh này tôi cũng tự hỏi là sự thử thách này có mâu thuẫn với tình yêu của Đức Chúa Trời với Áp-ram và con người không. Thì tôi thấy là không có mâu thuẫn gì cả. Trong sự thử thách, tôi lại thấy rằng Đức Chúa Trời vì yêu Áp-ram mà thử thách, với mong muốn ông trở nên một người thật sự thuộc về Ngài, như Cha yêu con dạy con mình, điều này sách Châm-ngôn cũng có đề cập đến.

Thử thách cũng cần, nhưng có cần phải thử thách một việc quá sức loài người như vậy không? Đây là một thử thách quá lớn. Đức Chúa Trời đã ban Y-sác cho Áp-ram và Sa-ra trong khi họ đã quá lớn tuổi và Kinh Thánh nói rõ không còn khả năng sinh con nữa, Y-sác là đứa con thuộc dòng dõi chính, khác với Ích-ma-ên của A-ga, và sau này sẽ trở thành đứa con nối dõi của Áp-ram. Y-sác là hy vọng duy nhất của Áp-ram. Tại sao phải dùng đến cách đó?

Đụng đến Y-sác là đụng đến trái tim của Áp-ram, như chính Đức Chúa Trời đã nói: *hãy bắt đứa con một mà người yêu quý...* Đó là tấm lòng của người cha đối với con trai một của mình. Đức Chúa Trời yêu loài người Ngài tạo ra như Cha với con, Ngài biết rõ tình yêu đó. Ngài chắc không thể nào nghĩ ra một việc quá ghê gớm như vậy. Nhưng thưa quý vị, chúng ta có liên tưởng đến một việc gần giống như vậy không? Chử con một khiến chúng ta nghĩ gì? Con một Đức Chúa Trời. Chúa Jêsus là con một Đức Chúa Trời. *Lòng Đức Chúa Trời yêu chúng ta đã bày tỏ ra trong điều này: Đức Chúa Trời đã sai Con một Ngài đến thế gian, đặng chúng ta nhờ Con được sống. 1 Giăng 4:9*

Hãy thử so sánh: Trước tình trạng băng hoại của con người, Đức Chúa Trời đã sai con một Ngài đến thế gian để chết. Trong cương vị một người Cha nhân từ như chúng ta thường nghe nói về bản chất thuộc linh của Đức Chúa Trời, yêu con mình là dường nào, nhưng để cứu lấy cả một thế giới đang đi dần xuống địa ngục, Đức Chúa Trời không còn có một giải pháp nào khác là hy sinh đứa con một yêu dấu của mình. Chúa chỉ thử Áp-ram, vào cuối câu chuyện, Đức Chúa Trời đã can thiệp để lưỡi dao oan nghiệt không đụng đến mạng sống đứa

trẻ, nhưng khi Chúa Jêsus cầu nguyện xin khỏi uống chén đắng thì Ngài đã làm ngơ... Con Một Đức Chúa Trời không phải là một thử thách, mà là sự thật.

Đoạn mở đầu có vẻ kinh khủng vậy, nhưng có một kết thúc an toàn. Đức Chúa Trời can thiệp ngay tức thì. Y-sác không chết. Thử thách đến mức độ cao nhất của nó đã ngừng lại. Đức Chúa Trời biết đức tin của Áp-ram thế nào, đến đâu, và Ngài chỉ thử đến đó. *Những sự cảm dỗ đến cho anh em, chẳng có sự nào quá sức loài người. Đức Chúa Trời là thành tín, Ngài chẳng hề cho anh em bị cảm dỗ quá sức mình đâu; nhưng trong sự cảm dỗ, Ngài cũng mở đường cho ra khỏi, để anh em có thể chịu được. 1 Cô-rinh-tô 10:13.* Vào giây phút cuối, trước khi thảm kịch có thể xảy ra, Đức Chúa Trời đã mở đường cho Áp-ram ra khỏi. Đây là câu Kinh Thánh mở một lối thoát cho những người theo Chúa. Đức Chúa Trời biết rõ trình độ thuộc linh và sức chịu đựng của người theo Ngài. Ngài là Đấng có sự cảm thông, không gay gắt ép buộc trong tình yêu, không phải ai cũng chịu một mức độ thử thách giống nhau. Phao-lô khác. Mà Gióp khác. Gióp là kinh khủng nhất, bài học của Gióp là bài học không ai muốn học. Một người khỏe mạnh có thể chịu đựng thử thách tới đâu. Một người yếu đuối bệnh tật có thể chịu đựng thử thách đến đâu. Nếu không thì họ sẽ bỏ Chúa. Chúng ta mỗi người khác. Đức tin không tùy thuộc vào vị trí chức vụ người ấy. Không phải Mục sư là phải cao hơn tín đồ.... Mục sư cũng chỉ là người có thịt và huyết.

Chúng ta đã học bài học nếu Chúa không trả lời một lời cầu nguyện tha thiết. Tôi cũng tin rằng cho dù phép lạ không xảy ra sau lời cầu nguyện, Chúa không hành động, để điều đau đớn xảy ra cho con người, thì Chúa cũng có cách mở đường cho ra khỏi, bằng cách thêm sức cho chúng ta để mình có thể chịu đựng được.

Có ai muốn bị thử không? Không ai muốn. Tôi cũng vậy, nhìn thử thách của người khác, con người xác thịt của tôi cũng nao sồn lấm. Tôi vẫn thường cầu nguyện xin Chúa rằng Chúa ơi Ngài biết sức chịu đựng của con, xin đừng để con chịu thử thách đó.... Nhưng thử thách là điều không thiếu trong đời sống chúng ta, không ai tránh khỏi cả, nặng hay nhẹ mà thôi. Xin Chúa cho khi thử thách đến, thì Ngài thêm sức để chúng ta có thể chịu được. Như câu Kinh Thánh quen thuộc mà Phao-lô dùng: *Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho*

tôi. Trong những ngày này, đức tin của tôi đã bị thử thách nặng nề, Hội Thánh cũng vậy. Mỗi ngày đi bộ để giữ gìn sức khỏe, tôi cứ ngược mắt lên trời và nói: Chúa ơi Ngài biết là thử thách này quá lớn cho con, sức con không chịu nổi. Xin Chúa thêm cho con sức của Ngài. Chúng ta hãy cầu xin Chúa ban cho điều đó.

Hãy xem Áp-ram khi Chúa phán trực tiếp: *Đức Chúa Trời phán rằng: Hãy bắt đưa con một người yêu dấu, là Y-sác, và đi đến xứ Mô-ri-a, nơi đó dâng đưa con làm của lễ thiêu ở trên một hòn núi kia mà ta sẽ chỉ cho.* Chúng ta có thể hình dung sự giằng co đau đớn giữa đức tin và tình cha con. Không mô tả chi tiết sự giằng xé, hay là hỏi Chúa, như hầu hết chúng ta vẫn thường làm khi đối diện với một trường hợp tương tự. Như Phi-e-rơ nói: *Đức Chúa Trời nào nỡ vậy.* Tôi đã có khi nghi ngờ tính xác thực của câu chuyện này vì nó kinh khủng quá. Tôi nghĩ nó không có thật, chỉ là một ví dụ. Làm sao Chúa có thể thử thách một điều quá kinh khủng như vậy, nếu không nói là độc ác. Không, chắc chắn không phải là một ví dụ, nó là một câu chuyện có thật 100%. Và chính vì câu chuyện này mà ngày nay chúng ta gọi Áp-ra-ham là thánh tổ của đức tin.

Chúng ta có thể học bài học thuộc linh qua câu chuyện này, nhưng trong Kinh Thánh, trong bối cảnh thật của lịch sử Y-sơ-ra-ên, những nhân vật Kinh Thánh đều có thật, thì đây là câu chuyện có thật, không phải bài học thuộc linh. Hãy suy nghĩ đến sự đau đớn kinh khiếp của Áp-ram khi Đức Chúa Trời yêu cầu ông, chính tay ông, trói đứa bé, đặt trên bàn thờ, rồi đưa dao lên định giết nó, và thiêu sống nó. Ai có thể hình dung được.

Chúng ta cảm tạ Chúa rằng chúng ta biết Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ yêu cầu chúng ta làm một việc tương tự thật sự như vậy như Áp-ram, nhưng sẽ thử thách chúng ta xem đức tin của mình thế nào, khi buộc chúng ta phải **từ bỏ điều quý nhất** của mình. Khi Đức Chúa Trời yêu cầu chúng ta làm một việc gì dường như là quá sức mình, như là lấy đi một cái gì quý giá của mình mà mình vô cùng yêu mến. Anh chị em nghĩ nếu mình phải chịu thử thách này, thì sẽ qua được hay thất bại, tất cả chúng ta đều thất bại hết.

Có khi Đức Chúa Trời không làm một thử nghiệm buộc chúng ta từ bỏ một cái gì quý giá của mình, nhưng nếu Ngài đã cất đi một cái gì rất quý giá của mình? Một người phụ nữ ở California đã bị cháy mất ngôi nhà yêu quý của mình và bị trầm cảm nhiều năm. Tôi cũng từng rất thất vọng khi bị mất chiếc xe mới mua, dù nó chẳng phải là cái gì quý giá nhất. Mất người thân yêu là một điều đau đớn trăm phần hơn, nhưng đó là điều chúng ta phải thường đối diện trong cuộc sống. Anh chị em biết tôi muốn nói gì. Một tuần sau khi biến cố xảy ra, tôi vẫn còn bàng hoàng thương tiếc, không dám nhắc nhiều đến, không muốn nghe nói, thậm chí từ chối nghe điện thoại những lời thăm hỏi. Chúng ta thật tiếc thương, đau đớn vì sự mất mát, nhưng chúng ta suy nghĩ gì, phản ứng thế nào? Mất đồ vật, tài sản, tiếc, nhưng mất người, thì sao?

Sau lời phán của Đức Chúa Trời, Áp-ram đã làm gì: *Áp-ra-ham dậy sớm, thắng lửa, đem hai đầy tớ và con mình, là Y-sác, cùng đi; người cũng chặt củi để dùng về của lễ thiêu, rồi đi đến nơi mà Đức Chúa Trời đã truyền dạy.*

Áp-ram nói gì? Không thấy nói gì hết. Môi-se đã từ chối lời kêu gọi của Đức Chúa Trời, viện dẫn lý do chính đáng, Giê-rê-mi đã từ chối lời kêu gọi và đưa ra lý do từ chối, Ê-sai cũng vậy, nếu họ muốn nói, thì họ nói, không ai cấm họ nói, họ có quyền nói, họ có quyền từ chối. Nhưng Áp-ram không nói gì hết, dù lý do của ông là quá chính đáng. Ông sẽ hỏi: sao kỳ vậy Chúa. Y-sác là đứa con Chúa cho con trong lúc tuổi già, không còn hy vọng gì có con nữa, và nói rằng nó là hy vọng của đời con, thế mà bây giờ Chúa lại bảo con phải đập tắt cái hy vọng đó đi, và chính con phải là người làm việc đó. Con thật không hiểu. Ông dậy sớm, thắng lửa, dẫn hai đầy tớ và Y-sác đi. lại có chặt củi để thiêu nữa. Tại sao? Không có câu trả lời. Chỉ có thể nói là Áp-ram vâng phục Chúa, không vùng vằng đặt câu hỏi và thưa kiện cho đến cuối cùng, và điều đó là đức tin của ông. **Đức tin là cứ vâng phục cho dù không hiểu gì hết.**

Có những điều, phải nói là rất nhiều điều, những việc Đức Chúa Trời làm, mà chúng ta không hiểu gì hết, ngay cả những việc xảy ra làm cho mình vô cùng đau đớn, không hiểu vì sao nó có thể xảy ra. Nhưng chúng ta còn có thể làm gì được ngoài sự vâng phục ý Chúa. Đó là ý của Chúa. Đức Chúa Trời không làm một điều gì mà điều đó không nằm trong chương trình đời đời của

Ngài. Chúa Jêsus đã trả lời thắc mắc cho các môn đồ khi họ không hiểu: *Hiện nay người chẳng biết việc ta làm, nhưng về sau sẽ hiểu.*

Y-sác là nhân vật chính của câu chuyện, là nạn nhân chính nếu được gọi như vậy, nhưng cũng đã không phản ứng gì cả. Cha kêu đi thì đi, thậm chí khi bị trói lại để trên bàn thờ chuẩn bị bị giết làm của lễ thiêu, cũng không nghe kêu la vùng vẫy gì hết. Tại sao vậy? Y-sác lúc ấy được cho là khoảng 14, 15 tuổi, là một thiếu niên. Đứa trẻ ngây thơ khi đến nơi không thấy cái gì (như là con chiên) một sinh tế làm của lễ thiêu, đã hỏi: *Y-sác bèn nói cùng Áp-ra-ham, cha mình rằng: Hỡi Cha! Người đáp: Con ơi! cha đây. Y-sác nói: Củi đây, lửa đây, nhưng chiên con đâu có đặng làm của lễ thiêu?* Lại một điều là khi bị trói lại, để lên đồng củi, và nhìn thấy Cha cầm dao đưa lên định giết mình, cũng không nói lời gì. Y-sác, sao không kêu lên. Tôi không hiểu.

Y-sác không hiểu gì hết, không hiểu tại sao Cha nó, người mà nó thương yêu, tin cậy, lại nỡ lòng giết nó để làm của lễ thiêu cho Đức Chúa Trời, Y-sác cũng là một đứa trẻ ngoan, như Kinh Thánh mô tả, không có chỗ nào mô tả về tánh hạnh của Y-sác, như tánh hạnh của Gia-cốp, nhưng vâng phục. Đây cũng là điều mà chúng ta không hiểu được. Ai có thể hiểu được ý muốn và kế hoạch, chương trình của Đức Chúa Trời? Ai? *Đức Giê-hô-va phán: Ý tưởng ta chẳng phải ý tưởng các người, đường lối các người chẳng phải đường lối ta. Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối ta cao hơn đường lối các người, ý tưởng ta cao hơn ý tưởng các người cũng bấy nhiêu. Ê-sai 55:8-9*

Trên mái vòm nhà thờ St Petersburg có một bức tranh lớn ghép lại từ những tấm tranh nhỏ, rất nhỏ, như một trò chơi xếp chữ, xếp hình, nhiều tấm không có hình thù rõ ràng, chỉ là những góc cạnh. Nhìn những tấm tranh nhỏ chúng ta sẽ không hiểu gì cả, nhưng khi ghép lại nó sẽ ra một bức tranh lớn đầy đủ ý nghĩa. Chương trình của Đức Chúa Trời là một bức tranh lớn, mà cuộc đời của chúng ta là những tấm tranh nhỏ ghép lại. Những sự cố xảy ra trong cuộc đời chúng ta là những bức ghép nhỏ nhiều khi vô nghĩa lắm, khó hiểu lắm, chúng ta không hiểu, nhưng đều nằm trong chương trình vĩ đại của Đức Chúa Trời. Tự nguyện làm một miếng ghép, ghép vào bức tranh lớn của Chúa. Không hiểu gì hết. Nhưng về sau sẽ biết. *Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hiện nay người chẳng biết sự ta làm; nhưng về sau sẽ biết. Giăng 13:7.* Nhìn cuốn Kinh Thánh là toàn

bộ bức tranh lớn, nhiều câu chuyện ghép lại, những câu chuyện khó hiểu, không thể hiểu, nhưng ghép chúng lại thành ra một câu chuyện hoàn mỹ của Đức Chúa Trời.

Lạy Chúa, con không hiểu gì cả về điều Chúa làm bây giờ, nhưng tin là nằm trong chương trình vĩ đại của Chúa. Bây giờ con không thể hiểu. Nhưng ngày nào đó sẽ hiểu. Xin thêm chúng con đức tin và lòng vâng phục trọn vẹn, dù lòng chúng con đau đớn.

Mục sư Lữ Thành Kiến

(songdaoonline.com)

"Không có đức tin, thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp ý Ngài; vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Đức Chúa Trời, và Ngài là Đấng hay thưởng cho kẻ tìm kiếm Ngài."

Hê-bơ-rơ 11: 6

Cơ Đốc Nhân & Chữ Hiếu

Nhạc sĩ Phạm Trọng Cầu có bản nhạc “Cho con” khá hay và cảm động nói về tình yêu cha mẹ dành cho con cái. Khoảng cuối thập niên 80 của thế kỷ trước, lần đầu tiên tôi được hân hạnh nghe bài hát này do chính tác giả đàn và hát trong một buổi giao lưu với học sinh và các thầy cô trong trường nơi tôi đang dạy học. Bài hát có lời như sau *“Ba mẹ là cánh chim, đưa con đi thật xa. Ba mẹ là cành hoa cho con cài lên ngực. Ba mẹ là lá chắn, che chở suốt đời con. Con là con của ba, con của ba rất ngoan. Con là con của mẹ, con của mẹ rất hiền. Mai này con khôn lớn, Bay đi khắp mọi miền, Con đừng quên con nhé, Ba mẹ là quê hương.”*

Cảm ơn Chúa đã ban cho chúng ta tình mẫu tử, phụ tử thiêng liêng, cao quý và phận làm con ai cũng phải mang ơn sâu nghĩa nặng ấy. Chính vì thế mà Cơ Đốc giáo đã quan tâm dạy dỗ nhiều về đạo hiếu kính. Nhân Ngày Hiếu kính cha mẹ, chúng ta cùng nhau suy ngẫm về chữ hiếu trong đạo Chúa.

Cơ Đốc Giáo Coi Trọng Chữ Hiếu

Có một sự hiểu lầm đáng tiếc và gây nguy hại không ít cho đạo Chúa, đó là nhiều người Việt Nam cho rằng người theo Tin Lành là bỏ ông, bỏ bà và cho tin Chúa là bất hiếu. Cách đây hơn 130 năm, nhà thơ yêu nước Nguyễn Đình Chiểu đã viết: *“Dân mà theo đạo Tây rồi, cửa nhà mất hết, ông cha không thờ.”* Hay trong một bài thơ khác, tác giả cũng viết *“Thà đui mà giữ đạo nhà, Còn hơn sáng mắt ông cha không thờ”*.

Thật ra, Cơ Đốc giáo coi trọng chữ hiếu, có thể nói còn hơn cả Nho giáo và Phật giáo nữa. Vì sao chúng ta nói như vậy?

Hiếu kính cha mẹ là điều răn thứ nhất trong bốn phận đối với con người

Có thể nói Mười điều răn cô đọng nền tảng cơ bản về tâm linh và đạo đức của Cơ Đốc giáo và một trong mười điều đó là hiếu kính cha mẹ. *“Hãy hiếu kính cha mẹ người hầu cho người được sống lâu trên đất mà Giê-hô-va Đức Chúa*

Trời người ban cho.” (Xuất. 20:12) Trong thư Ê-phê-sô, thánh Phao-lô nhắc lại điều răn này và coi là điều răn thứ nhất có lời hứa cặp theo “*Hãy tôn kính cha mẹ người (ấy là điều răn thứ nhất, có một lời hứa nối theo), hầu cho người được phước và sống lâu trên đất.*” (Ê-phê-sô 6:2). Thực ra hiếu kính cha mẹ là điều răn thứ năm trong mười điều răn Chúa dạy, nhưng lại là điều răn thứ nhất trong bốn phận đối với con người. Rõ ràng Tân Ước không chỉ nhắc lại mà còn muốn nhấn mạnh, nâng cao điều răn hiếu kính lên một bậc. Trong khi Nho giáo đặt cho cha mẹ ở hàng thứ ba sau bốn phận với vua và thầy “quân, sư, phụ” thì Cơ Đốc giáo đã đặt cha mẹ lên hàng đầu trong các bốn phận đối với con người, cho thấy Cơ Đốc giáo coi trọng chữ hiếu hơn ai hết.

Cả Cựu Ước lẫn Tân Ước đều nhấn mạnh đạo hiếu kính

Hiếu kính cha mẹ được Chúa truyền dạy lần đầu tiên trong sách Xuất Ê-díp-tô Ký và được lặp lại trong sách Phục Truyền Luật Lệ Ký và được truyền dạy xuyên suốt cả Cựu Ước lẫn Tân Ước. Đặc biệt sách Châm Ngôn ghi lại nhiều lời dạy dỗ liên quan đến đạo hiếu kính, nhất là những lời cảnh báo, lên án nghiêm khắc về tội bất hiếu: “*Ngọn đèn của kẻ rửa cha mẹ mình sẽ tắt giữa vùng tăm tối mờ mịt.*” (Châm ngôn 20:20); “*Kẻ nào đánh cha hay mẹ mình, sẽ bị xử tử*” “*Kẻ nào mắng cha hay mẹ mình, sẽ bị xử tử.*” (Xuất. 21:15,17). Có thể nói chưa có luật pháp nào trên thế giới nghiêm khắc hơn thế! Các sách Phục Âm và Thư tín trong Tân Ước cũng nhiều lần nhắc nhở về lễ đạo hiếu kính. Đặc biệt chính Chúa Giê-xu cũng nêu gương hiếu kính (Lu-ca 2:51; Giảng 19:25-28) và Ngài lên án mạnh mẽ những kẻ bất hiếu là đạo đức giả (Ma-thi-ơ 15:2-9).

Chữ hiếu trong Cơ Đốc giáo không phải là nghi lễ mà là mối quan hệ tốt đẹp với cha mẹ

Tuy nhiên, cũng cần hiểu quan niệm hiếu kính trong đạo Chúa khác biệt với quan niệm của các nền văn hóa, nhất là văn hóa phương Đông. Chữ hiếu trong đạo Chúa không phải là những nghi lễ mà là mối quan hệ tốt đẹp với cha mẹ. Trong Cựu ước, hiếu kính là *Kabad* (Xuất. 20:12) có nghĩa là tôn kính, kính sợ. Trong Tân Ước thì dùng từ *Timao* (Ê-phê-sô 6:2) cũng có ý nghĩa tương tự, và từ *Eusebeo* (I Ti-mô-thê 5:4) được dịch là “hiếu thảo” (TTHĐ). Hiếu kính theo Kinh Thánh là thái độ thương yêu, kính trọng, có mối quan hệ tốt đẹp với bậc sinh thành, cũng như quan tâm chăm sóc cha mẹ lúc già yếu.

Chữ hiếu 孝 trong chữ Hán gồm 2 chữ ghép lại là chữ lão 老 (già) và chữ tử 子 (con), hàm ý con cái chăm sóc cha mẹ lúc tuổi già. Văn hóa Việt Nam chúng ta chịu ảnh hưởng sâu đậm của Nho giáo nên chú trọng nhiều đến nghi lễ, cúng kiếng, nhất là khi cha mẹ qua đời thì làm đám tiệc cúng giỗ linh đình để tỏ lòng hiếu kính. Thực ra, hiếu kính không phải là cúng giỗ cha mẹ thật linh đình khi chết, mà là lòng yêu thương, chăm sóc, phụng dưỡng cha mẹ cho chu đáo. Vì thế tục ngữ Việt Nam cũng có ý mỉa mai những người hiếu kính theo kiểu hình thức ấy “*Sống không cho ăn, chết làm văn tế ruồi*”. Ngày xưa Tăng Sâm (Tăng Tử) học trò Khổng Tử cũng nói một câu rất thâm thúy “*Giết trâu tế mộ, không bằng giết con gà đái cha mẹ lúc còn sống*.” (Truyền ngu tế mộ, bất như kê độn chi đái thân tồn dã – Theo “Hàn Thi ngoại truyện” của Hàn Anh).

Thật vậy, sự hiếu kính của người tin Chúa chủ yếu là bày tỏ lúc cha mẹ con sống, vì khi chết rồi thì tất cả những gì chúng ta làm cũng vô ích mà thôi. Sở dĩ ông bà ta cúng giỗ người quá cố vì họ thực sự cũng không biết người chết thì linh hồn sẽ đi về đâu và sẽ sống như thế nào ở thế giới bên kia; biết đâu họ lang thang đói khổ thì tội nghiệp cho nên nghĩ đến chuyện làm mâm cơm, mâm cỗ dâng lên người quá cố cho thỏa lòng thương nhớ. Tuy nhiên, Kinh Thánh cho chúng ta biết khi con người chết đi thì “*bụi tro trở vào đất y như nguyên cũ, và thần linh trở về nơi Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban nó.*” (Truyền Đạo 10:7), đúng như ông bà chúng ta thường nói người chết là “chầu Trời” rồi. Vì thế, người tin Chúa không cúng giỗ người chết vì linh hồn của họ đã thuộc về Chúa rồi. Nếu chúng ta không hiểu cứ bày ra cúng giỗ theo truyền thống xưa bày nay bắt chước thì chỉ tạo cơ hội để ma quỷ lợi dụng và dẫn chúng ta đi sai lạc theo nó mà thôi.

Cơ Đốc Nhân Và Chữ Hiếu

Như đã trình bày ở trên, chữ hiếu trong đạo Chúa nhấn mạnh đến mối quan hệ yêu thương tốt đẹp đối với cha mẹ chứ không phải là lễ nghi, hình thức. Vì thế, Kinh Thánh dạy về sự hiếu kính rất thực tế. Xin nêu tóm lược mấy điều sau đây:

Vâng phục (vâng lời) cha mẹ

Vâng lời hay vâng phục cha mẹ là đòi hỏi đầu tiên của sự hiếu kính: “*Hỡi kẻ làm con cái, hãy vâng phục cha mẹ mình trong Chúa, vì điều đó là phải lắm.*” (Ê-phê-sô 6:1). Con cái còn bé trong gia đình mà không vâng lời cha mẹ là người lớn, đã sinh thành dưỡng dục mình thì làm sao nên người được. Ca dao Việt Nam cũng nói “Cá không ăn muối cá uơn, con cãi cha mẹ trăm đường con hư”. Tuy nhiên, cần lưu ý hai chữ “trong Chúa”, nghĩa là không đi ngược lại với đức tin nơi Chúa, đường lối của Chúa. Hơn nữa, cha mẹ không phải người toàn hảo, cho nên con cái khôn ngoan phải khuyên can cha mẹ nếu thấy cha mẹ làm điều trái đạo đức, sai trật. Sách Nho giáo có ghi lại chuyện Tăng Sâm, học trò của Khổng Tử bị cha đánh bằng thanh gỗ lớn bị bất tỉnh mà ông không giận. Nghe vậy Khổng Tử giận Tăng Sâm không cho vào lớp. Khổng Tử nói “Đối với sự sai lầm của phụ thân, nhất định phải khuyên can; khuyên can mà không nghe cũng không thể phục tùng, bởi vì như vậy sẽ đẩy thân phụ vào chỗ bất nghĩa. Nói cho đúng là, mù quáng phục tùng mệnh lệnh của phụ thân cũng không phải là hiếu tử chân chính.” Kinh Thánh cũng ghi lại việc Giô-na-than tìm cách khuyên vua cha là Sau-lơ khi vua vì ganh tị tìm cách giết Đa-vít vô cớ (1 Sam 20:30-34).

Tôn kính cha mẹ

Như đã nêu ở trên, chữ hiếu kính trong Kinh Thánh có nghĩa là tôn kính, kính trọng. Con cái không những vâng lời cha mẹ mà phải luôn tỏ thái độ kính trọng song thân, dù khi cha mẹ trở nên già yếu. Kinh Thánh dạy “*Hãy nghe lời cha đã sanh ra con, Chớ khinh bỉ mẹ con khi người trở nên già yếu.*” (Châm Ngôn 23:22)

Không làm cho cha mẹ buồn

Chẳng những vâng lời, kính trọng mà con cái còn phải làm vui lòng cha mẹ, đừng làm điều gì khiến cha mẹ buồn phiền. “*Ước gì cha và mẹ con được hớn hở, Và người đã sinh con lấy làm vui mừng*” (Châm Ngôn 23:25)

Trong sách “Nhị thập tứ hiếu” của Quách Cư Nghiệp (hai mươi bốn người con có hiếu của Trung Hoa, được cụ Lý Văn Phục diễn nôm) có kể chuyện ông Lão Lai người rất hiếu thảo với cha mẹ già. Dù đã bảy mươi tuổi, ông thường mặc áo màu sắc sỡ, miêng hát tay múa, làm trò để cha mẹ già vui. Có khi bung

nước, ông giả vờ trượt té rồi ngồi khóc hu hu như đứa trẻ khiến cha mẹ già phải bật cười.

Ngày nay không ít gia đình tín hữu, con cái đã làm buồn lòng cha mẹ khi anh chị em trong gia đình không thương yêu, hòa thuận nhau. Khi đã lớn khôn lập gia đình thì hôn nhân đổ vỡ, ly dị, ly thân khiến cha mẹ buồn rầu. Đó là điều đáng buồn!

Phụng dưỡng cha mẹ

Điều quan trọng nhất trong đạo hiếu kính là săn sóc, phụng dưỡng cha mẹ lúc già yếu, bệnh tật. Trong thư I Ti-mô-thê, thánh Phao-lô đã nhấn mạnh trách nhiệm hiếu kính qua việc chăm lo, phụng dưỡng cha mẹ khi già yếu để báo đáp cha mẹ. *“Nhưng nếu bà góa có con hoặc cháu, thì con cháu trước phải học làm điều thảo đối với nhà riêng mình và báo đáp cha mẹ; vì điều đó đẹp lòng Đức Chúa Trời.”* (I Ti-mô-thê 5:4). Thực tế, trong Hội Thánh ngày xưa có một số bà góa bị con cái bất hiếu, bỏ bê và đùn đẩy cho Hội Thánh chăm sóc cho nên Phao-lô mới nhắc nhở như vậy. Và tiếp theo sau Phao-lô khẳng định một cách mạnh mẽ: *“Vì bằng có ai không săn sóc đến bà con mình, nhứt là không săn sóc đến người nhà mình, ấy là người chối bỏ đức tin, lại xấu hơn người không tin nữa.”* (I Ti-mô-thê 5:8). Động từ “săn sóc” ở đây trong nguyên ngữ là *pronoio* có nghĩa cấp dưỡng, chu cấp về vật chất cho người nhà mình trong đó có cha mẹ và ông lên án mạnh mẽ những người không làm tròn bổn phận hiếu kính là *“chối bỏ đức tin, lại xấu hơn người không tin nữa”*. Tưởng không có lời nào nghiêm khắc hơn!

Tuy nhiên, cha mẹ nuôi con thì không bao giờ than thở, tính toán mà đem hết những gì mình có để lo cho con. Nhưng tiếc thay khi con cái chăm sóc, phụng dưỡng cha mẹ lúc già yếu thì thường hay than thở tính toán tởn kém. Vì thế ca dao Việt Nam có câu “Mẹ nuôi con, lai lai lảng lảng, Con nuôi mẹ tính thàng tính ngày.”

Nói về việc phụng dưỡng cha mẹ, chúng ta không thể không nhắc đến gương hiếu thảo của Chúa Giê-xu. Trong những giờ phút đau thương trên thập tự giá, Chúa Giê-xu vẫn không quên mẹ phần xác của mình là bà Ma-ri. Ngài trao trách nhiệm chăm sóc phụng dưỡng mẹ mình cho môn đồ yêu dấu là Giăng khi Ngài

phán với ông đang đứng ở đó “*Đó là mẹ ngươi! Bắt đầu từ bây giờ, môn đồ ấy rước ngươi về nhà mình.*” (Giăng 19:27). Có thể nói đó là gương hiếu thảo tuyệt vời đáng cho tất cả chúng ta noi theo.

Trách Nhiệm Của Cha Mẹ

Để con cái có thể làm tròn bốn phân hiếu kính, cha mẹ cũng phải làm bốn phận của mình nữa. Vì thế, liền sau khi dạy con cái phải hiếu kính cha mẹ, thánh Phao-lô cũng nhắc nhở trách nhiệm của cha mẹ “*Hỡi những người làm cha, đừng làm cho con cái mình tức giận, nhưng hãy nuôi nấng chúng trong kỷ luật và sự khuyên dạy của Chúa*” (Ê-phê-sô 6:4) [HĐTT]. Câu Kinh Thánh nhắc nhở cha mẹ bốn điều quan trọng:

Không chọc giận con cái: Cha mẹ phải sống đúng, yêu thương, công bình ngay thẳng, không làm tổn thương con cái.

Dưỡng dục con cái: Cha mẹ có trách nhiệm dưỡng dục con cái về thể chất lẫn tinh thần, đạo đức và tâm linh. Dạy con cái biết Chúa, kính sợ Chúa.

Rèn luyện (kỷ luật) con cái: Cha mẹ yêu thương nhưng phải kỷ luật, không nuông chiều con cái, chúng sẽ hư.

Khuyến bảo, khích lệ con cái: Con cái cần được cha mẹ khích lệ, khuyến bảo, đừng bao giờ làm chúng nản lòng, thất vọng.

Ngoài bốn điều trên, thiết nghĩ một điều quan trọng nữa trong trách nhiệm của bậc cha mẹ là làm gương cho con cái. Giáo dục bằng gương mẫu là lối giáo dục đầy sức thuyết phục và hiệu quả nhất.

*Tóm lại, Cơ Đốc giáo là tôn giáo coi trọng chữ hiếu và đặt bốn phận hiếu kính lên hàng đầu trong các bốn phận của con người đối với nhau. Tuy nhiên, hiếu kính trong đạo Chúa không phải là nghi lễ mà là mối quan hệ yêu thương, kính trọng tốt đẹp đối với cha mẹ. Cơ Đốc nhân phải coi trọng chữ hiếu để làm sáng danh Chúa. Có thể nói, Cơ Đốc nhân tin kính phải là Cơ Đốc nhân hiếu kính như Kinh Thánh dạy : **trước hết con cháu phải học bày tỏ lòng hiếu thảo với chính gia đình mình và báo đáp công ơn cha mẹ; vì điều đó đẹp lòng Đức Chúa Trời.** (I Ti-mô-thê 5:4b) [HĐTT]*

Trình Phan (5.2020)

Nói Gì Trong Con Đại Dịch Covid-19 ?

Nói là một cách để con người có thể giao tiếp với nhau. Có nhiều cách thể hiện lời nói:

- Nói bằng miệng.
- Nói bằng ngôn ngữ cơ thể : Qua ánh mắt, qua biểu cảm trên gương mặt...
- Nói bằng âm nhạc: Dùng âm nhạc để “Thay lời muốn nói”.
- Nói bằng hành động: Một cái vỗ vai động viên, một cái bắt tay thật chặt, một cái nắm tay cảm thông, một cái ôm, một sự hiện diện bằng ngàn lời nói, một sự vắng mặt là câu trả lời...
- Nói bằng một việc làm.

Những câu chuyện ngụ ngôn mang tính dạy dỗ được lưu truyền qua nhiều thế hệ phải có người kể và người nghe. Mọi thông tin dịch bệnh phải được nói ra để mọi người trong cộng đồng cùng hiểu. Tất cả đều phải nhờ vào lời nói. Thư Rô-ma 10:13-14 đã dạy rất rõ về điều này: *“Vì ai kêu cầu Danh Chúa thì sẽ được cứu. Nhưng họ chưa tin Ngài thì kêu cầu sao được? Chưa nghe nói về Ngài thì làm thế nào mà tin? Nếu chẳng ai rao giảng, thì nghe làm sao?”*

Đứng trước tình hình dịch bệnh đang lây lan trên toàn cầu, số người nhiễm bệnh tăng đến chóng mặt mỗi ngày, số người chết đã lên đến gần 60.000 (theo thống kê của WHO tính đến ngày 4/4/2020). 60.000 linh hồn đã ra đi, không biết bao nhiêu trong số đó được nghe nói về Chúa, và nếu dịch bệnh chưa khống chế được thì bao nhiêu người nữa sẽ ra đi mà chưa được cứu?

Trong lịch sử, thành Ni-ni-ve là một trong những thành đầu tiên do Nim-rót xây dựng lại sau cơn Đại Hồng Thủy (Sáng Thế Ký 10:11). Thành rất lớn và đông dân, hơn 120.000 người (Giô-na 4:11), nếu không nhờ Tiên tri Giô-na nói cho họ biết về cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời thì họ đã bị hủy diệt. Cho dù

miễn cưỡng, nhưng Tiên tri Giô-na cũng đã cứu được dân thành Ni-ni-ve bằng lời nói: *“Giô-na khởi đầu vào trong thành đi một ngày thì rao giảng và nói rằng: Còn bốn mươi ngày nữa, Ni-ni-ve sẽ bị đổ xuống!”* Dân thành Ni-ni-ve đã phản ứng ra sao? *“Dân thành Ni-ni-ve tin Đức Chúa Trời. Họ rao ra sự kiêng ăn và mặc bao gai, từ những người rất lớn trong đám họ cho đến những kẻ rất nhỏ”,* kể cả vua: *“Tin đồn ấy đến vua Ni-ni-ve, vua đứng dậy khởi ngai, lột áo bào mình ra, quấn bao gai và ngồi trong tro”*. Kết quả, Đức Chúa Trời đã thay đổi ý định giáng tai họa cho họ.

Ngày nay, Lời Chúa rất cần được chia sẻ, nhất là trong lúc mọi người phải đương đầu với dịch bệnh mỗi ngày. Con người bất an, phải sống trong nỗi sợ hãi vì không ai nói cho họ biết về Chúa Bình An *“Ngài sẽ được xưng là Đáng Lạ lùng, là Đáng Mưu luận, là Đức Chúa Trời Quyền năng, là Cha Đòi đòi, là Chúa Bình an”* (Ê-sai 9:5).

Thật vô cùng cảm động, khi hình ảnh cô y tá Lori Marie Key tại Bệnh viện St. Marcy Mercy Livonia, thành phố Detroit, tiểu bang Michigan, Hoa Kỳ đã hát vang khắp cả khoa bài *“Ân điển lạ lùng”* (Amazing Grace) trong buổi sáng giao ban. Trên facebook của mình, Key đã chia sẻ: *“Trong thời gian này chúng tôi rất cần ân điển và lòng nhân từ của Chúa. Xin hãy cầu nguyện cho chúng tôi, những người đang công tác tại tuyến đầu với nguy cơ cao bị nhiễm bệnh.”* Bản thân cô Key biết đặt lòng tin cậy nơi Chúa, nhưng cô cũng đã mang tình yêu của Chúa để trấn an đồng nghiệp và bệnh nhân. Các nhân viên trong bệnh viện từ người biết Chúa đến người chưa biết Chúa đều bày tỏ sự cảm động khi nghe tiếng hát của cô vang cả khoa phòng. Họ cảm ơn Key đã giúp họ được bình an trước nỗi sợ hãi gia tăng mỗi ngày. Ít nhiều gì mỗi buổi sáng cô đã gieo vào lòng họ tình yêu của Chúa qua lời bài hát *“Bàn tay Chúa hằng nắm giữ tôi”*. Key cũng sẵn lòng cầu nguyện cho những bệnh nhân trở nặng, và những bệnh nhân đi dần đến cái chết.

Hình ảnh cô y tá Lori Marie Key hát vang bài thánh ca “Ân điển lạ lùng” trong bệnh viện Sau đó đài truyền hình Fox News đã có cuộc phỏng vấn với cô. Ảnh chụp màn hình

Và đây là hình ảnh các bác sĩ, y tá tại bệnh viện Annie Penn Hospital tại thành phố Reidsville, tiểu bang North Carolina, đã cùng nhau ra sân bệnh viện

để cầu nguyện. Họ quyết định thay vì chia sẻ thức ăn thì họ chia sẻ niềm tin cho nhau. Mọi người đều cảm thấy rất bình an sau mỗi buổi cầu nguyện vào giờ cơm trưa. Họ muốn đem niềm tin nơi Chúa để trấn an mình, đồng thời truyền đến cho những người chưa biết Chúa, cho cả bệnh nhân và thân nhân của họ.

Ảnh: Fb Annie Penn Hospital

Đó là những con người bằng niềm tin của mình đã hết lòng mang ánh sáng của Chúa đến với mọi người, cho dù họ đang trong hoàn cảnh đầy sự khủng hoảng.

Còn chúng ta đã làm gì, đang làm gì và sẽ làm gì trong bối cảnh mọi người phải sống trong nỗi lo sợ dịch bệnh. Chúng ta hành động thế nào khi bao nhiêu công nhân lao động sống bằng thu nhập tính theo giờ công, nay đang bị khốn khổ vì các cơ sở kinh doanh, công ty lớn nhỏ đều phải tạm đóng cửa. Những người đang “chạy ăn từng bữa toát mồ hôi” nay phải nằm nhà vì lệnh cách ly xã hội.

Lời Chúa trong Thư I Giăng 3:18 dạy: “*Hỡi các con cái bé mọn, chớ yêu mến bằng lời nói và lưỡi, nhưng bằng việc làm và lẽ thật*”. Chúng ta có thể đem đến những món quà vật chất để giúp nuôi cơ thể họ, qua đó họ cảm nhận được tình yêu của Chúa. Đồng thời chúng ta cũng có thể chia sẻ cho họ những món quà tinh thần.

Câu chuyện của một bệnh nhân người Ý, 93 tuổi bị nhiễm virus Corona. Sau khi được điều trị khỏi, trước khi ra viện, cầm hóa đơn viện phí 5.000 Euro (khoảng 130 triệu đồng), ông đã bật khóc. Mọi người nghĩ rằng ông không đủ tiền. Nhưng ông đã làm cho mọi người khóc vì câu trả lời của mình “Tôi không

khóc vì số tiền phải trả, tôi có thể trả được hóa đơn này. Tôi khóc vì tôi đã hít thở không khí của Chúa trong 93 năm, không bao giờ phải trả tiền. Nhưng phải mất 5.000 Euro để sử dụng máy thở trong vài ngày. Tôi thấy tôi nợ Chúa nhiều quá. Trước đây tôi không nhận ra để thưa với Chúa một lời cảm ơn” (Câu chuyện được loan truyền trên các phương tiện truyền thông).

Chúng ta phải nói thế nào cho mọi người hiểu rằng mỗi giây chúng ta đều phải thở để oxy vào cơ thể nuôi dưỡng các tế bào. Tế bào não chỉ cần 5 phút không có oxy sẽ chết không hồi phục. Mỗi phút chúng ta phải hít thở 12-15 lần. Mỗi ngày cơ thể chúng ta hít vào thở ra gần 19.000 lít không khí, trong đó có khoảng 40 kg oxy. Nếu vì lý do bệnh lý nào đó, chúng ta không thở được, phải dùng mặt nạ dưỡng khí nối với một bình oxy, thì giá một bình oxy 40 kg (tương đương 40 lít) dao động từ 700.000 VNĐ đến 1.000.000 VNĐ, sử dụng cho một ngày. Chúng ta đã trả gì cho Chúa?

Hãy “NÓI” cho mọi người biết điều này, nhất là trong lúc này, nhiều nước đang lo lắng cho tình trạng thiếu hụt máy giúp thở. Nhưng có một Đấng cung cấp không khí cho chúng ta mỗi ngày vẫn đang quan phòng chăm sóc từng hơi thở cho chúng ta. Đấng đó có phải là một Đức Chúa Trời của quá khứ không? Thưa không, Ngài vẫn đang hiện hữu và đang điều chỉnh nồng độ oxy trong bầu khí quyển cho chúng ta từng giây. Vì nếu nồng độ oxy cao, con người sẽ bị tổn thương vĩnh viễn, nếu thấp thì sẽ khó khăn trong hô hấp phải cần đến các bình oxy hoặc máy giúp thở.

Mỗi chúng ta hãy “NÓI” cho chính mình, nói cho người thân, nói cho bạn hữu, nói cho cộng đồng xã hội biết rằng chúng ta đang có một Đức Chúa Trời đầy quyền năng, chăm sóc cho chúng ta từng giây, Ngài chăm lo cho chúng ta ngày và đêm, một Đức Chúa Trời không hề ngơi nghỉ, “*Đáng gìn giữ người không hề buồn ngủ*”, để họ biết quay về thờ phượng Ngài. Nhưng chúng ta cũng phải thể hiện đức tin của mình bằng hành động. Vì “*Xác chẳng có hồn thì chết, đức tin không có việc làm cũng chết như vậy*” (Gia-cơ 2:26).

ĐÔ-CA

(httlvn.org)

Thay đổi Địa Chỉ

Tôi thức dậy lúc 3 giờ 11 phút vì nhớ lại lời từ biệt của cụ cố Mục sư Phạm Văn Năm trên chỗ đậu xe của nhà thờ vào mùa Hè năm đó. Từ lâu, tôi chưa gặp cụ, nhưng hôm ấy là buổi cầu nguyện chung của những người phục vụ Chúa khi mới di cư sang Hoa Kỳ, nên chúng tôi gặp nhau. Cụ Mục sư bắt tay tôi và bảo ngay: “Bác sĩ mới cho tôi biết, hai tháng nữa là tôi về với Chúa.” Cụ không kịp nói thêm, vì có các vị khác cũng vừa đậu xe và hỏi thăm cụ.

Sau đó đúng hai tháng, chúng tôi gặp nhau tại Đồi Hồng (Rose Hills), để tiễn đưa cụ về địa chỉ mới. Thế là hết...

Câu chuyện vừa kể dường như được nghe nhắc đi nhắc lại nhiều lần, và Đồi Hồng (Rose Hills) tại thành phố Whittier cũng trở thành quen thuộc với con dân Chúa trong bang California.

Vào mùa Hè năm 2020, tôi đọc Kinh Thánh mỗi ngày nhằm đúng Thư Hê-bơ-rơ. Tôi nhận xét những câu Kinh Thánh như:

“Vì con cái thì cùng chung huyết nhục, lấy huyết nhục giống như họ, để qua sự chết, Ngài tiêu diệt kẻ cầm quyền sự chết là ma quỷ, và giải phóng mọi người vì sợ chết mà sống trong nô lệ suốt đời” (Chương 2 câu 14-15).

Câu Kinh Thánh này cho biết Chúa Giê-xu đã làm hai việc:

1. Tiêu diệt kẻ cầm quyền sự chết là ma quỷ.
2. Giải phóng mọi người vì sợ chết mà sống trong nô lệ của ma quỷ suốt đời.

Chúng ta, con dân Chúa, là được thoát khỏi quyền lực của ma quỷ, không còn sợ chết mà làm nô lệ cho nó. Đây là một niềm tin và sự bình an mà mọi người tin Chúa hằng ngày phải cảm tạ Chúa khi Covid-19 lộng hành khắp nơi, nhất là trên đất Hoa Kỳ này.

Con dân Chúa có bình an Chúa cho như lời Chúa phán trong Tin Lành Giảng 14:27:

“Ta để sự bình an lại cho các con. Ta ban sự bình an Ta cho các con. Sự bình an Ta cho các con không giống như thế gian cho. Lòng các con chớ bồi rối và đừng sợ hãi.”

Người ta đang xúc tiến việc tìm Vaccine trừ Covid-19, nhưng con dân Chúa đã có Vaccine rồi, Vaccine đó là Giăng 14:27.

Vaccine đó là sự Bình An của Chúa. Sự bình an này mọi người tin Chúa đều đã nhận được và “không bồi rối và sợ hãi.” Con dân Chúa thuộc lòng Thi Thiên 91, luôn luôn đeo khẩu trang và giữ khoảng cách. Tránh các cuộc gặp gỡ không cần thiết và nhắc nhở nhau Giăng 14:27.

Sự bình an của đời này, cho dù có Vaccine, vẫn khiến người ta không yên tâm, vẫn bồi rối và lo sợ. Mọi người vẫn còn là nô lệ của ma quỷ, nên vẫn sợ chết.

Nhưng con dân Chúa vì tin nhận Chúa Giê-xu, sở hữu sự sống vĩnh hằng, nên dù thân xác có tàn tạ, vẫn tin rằng sẽ sống với Chúa vĩnh hằng và ước mong sao sẽ được gặp mọi người thân yêu tại địa chỉ vĩnh hằng đó.

Đối với con dân Chúa thì nằm xuống lần cuối cùng chỉ là thay đổi địa chỉ đây thôi. Ai tin Chúa mà chẳng đổi về địa chỉ này?

Covid-19 có tàn phá đến đâu cũng chỉ làm hại được thân xác tạm bợ này, vì linh hồn khi chết đi sẽ được chính Chúa đón rước về địa chỉ mới. Vì Chúa Giê-xu dạy rằng: “Đừng sợ những kẻ giết thân thể mà không giết được linh hồn, nhưng thà sợ Đấng có thể hủy diệt cả hồn lẫn xác trong hỏa ngục” (Phúc Âm Ma-thi-ơ 10:28).

Kẻ giết thân thể mà không giết được linh hồn đây chính là Covid-19.

Bạn còn lo sợ Covid-19 nữa hay không?

Nguyễn Sinh

(Văn phẩm nguồn sống)

Thông điệp Mùa Đại Dịch

Thưa quý vị,

Bản tin ngày 15 tháng 5 vừa qua cho biết trong một cuộc thăm dò ý kiến gần đây thì hai phần ba dân chúng Mỹ, không phân biệt tôn giáo, tin rằng Thiên Chúa đang có thông điệp cho toàn thể nhân loại về việc phải thay đổi lối sống của mình. Trong cuộc thăm dò này, phân khoa Thần Học thuộc viện đại học Chicago cùng với Trung Tâm Nghiên Cứu cũng cho biết mọi người đều đang đi tìm một ý nghĩa sâu xa giữa mùa đại dịch. Có một người không theo tôn giáo nào cả, trong cuộc thăm dò ý kiến này nói rằng: “Có lẽ Ông Trời đang muốn nói với mình điều gì đây, chắc là mình phải chấn chỉnh đời sống lại!”

Thật đúng như vậy, Thiên Chúa thật đang muốn gọi đến toàn thể nhân loại một thông điệp quan trọng trong đại dịch này. Trước hết, Ngài muốn cho chúng ta thấy rằng, con người chúng ta dù tài giỏi đến đâu, có những điều ngoài tầm tay chúng ta, chúng ta không thể kiểm soát được. Đại dịch Corona là bằng chứng rõ ràng nhất cho điều này. Con người đặt chân lên mặt trăng 50 năm trước, đưa những máy thăm dò lên sao Hỏa, thay những bộ phận phức tạp trong con người nhưng không thể làm gì trước con virus bé tí xíu, mắt thường không trông thấy. Con người có giới hạn của mình, đó là điều đầu tiên Thiên Chúa muốn nói với chúng ta.

Cùng với thông điệp về giới hạn của con người, Thiên Chúa cũng muốn nói với chúng ta rằng, chúng ta không thể kiểm soát được những chương trình, dự định của mình. Quý vị có thấy là tất cả những chương trình và dự định của chúng ta từ lớn đến nhỏ đều phải thay đổi, không thực hiện được không? Từ thế vận hội Tokyo, đến mùa baseball ở Mỹ. Từ đám cưới của các bạn trẻ đến lễ ra trường của học sinh, sinh viên. Từ Lễ Phục Sinh đến Ngày Hiền Mẫu, tất cả mọi dự tính đều phải thay đổi. Có những công việc làm ăn buôn bán phải hủy bỏ, có những việc làm không thực hiện được.

Thông điệp thứ ba chúng ta nhìn thấy từ cơn đại dịch là bây giờ con người mới thấy rõ đâu là những giá trị thật trong đời sống. Mọi người bây giờ đều thấy rằng sức khỏe là điều quý nhất trên đời. Có tất cả mà không có sức khỏe là không có gì cả. Chúng ta cũng thấy thì giờ và tình người là quý hơn tiền bạc và tiếng tăm. Những giá trị tinh thần là quý hơn giá trị vật chất. Đây là những cái nhìn đúng chúng ta cần có.

Với tất cả những nhận định trên, Thiên Chúa cho mọi người thấy rằng Thiên Chúa đang cầm quyền trên tất cả. Thiên Chúa đang cầm quyền trên tất cả nghĩa là dù với cái nhìn của con người, chúng ta không hiểu, không biết, không thể làm gì khác thì Thiên Chúa thấu suốt cả tương lai và chương trình, ý định của Ngài luôn luôn xảy ra đúng trong thời điểm của Thiên Chúa.

Kinh Thánh dạy: *Chúng ta biết rằng mọi sự hợp lại làm ích cho những ai yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho những người được gọi theo ý định của Ngài* (Thư Rô-ma 8:28)

Hai chữ quan trọng trong câu Kinh Thánh này là “mọi sự” và “ý định.” “Mọi sự” gồm tóm tất cả mọi điều, kể cả dịch bệnh đang xảy ra. Ngay cả dịch bệnh đang xảy ra cũng sẽ mang lại lợi ích cho người yêu mến Chúa. Người yêu mến Chúa nói đến người tin Chúa, người tôn thờ Chúa, người công nhận thẩm quyền của Thiên Chúa trên đời sống của mình cũng như trên toàn cõi vũ trụ. Người tôn thờ Thiên Chúa và chấp nhận chương trình, ý định của Ngài, người đó sẽ kinh nghiệm lợi ích trong đời sống của mình vì biết rằng Thiên Chúa luôn luôn thực hiện chương trình của Ngài đúng kỳ, đúng lúc. Chỉ vì giới hạn của con người, chúng ta chưa thấy những lợi ích đó mà thôi. Con người có những giới hạn, chúng ta không thể vượt qua, chúng ta chỉ có thể chấp nhận bằng đức tin. Đức tin không phải là hèn yếu nhưng đức tin là công nhận có một Đấng Cao Cả đang cầm quyền trên cả vũ trụ này.

Vì Thiên Chúa là ở trên tất cả nên chương trình và ý định của chúng ta phải theo chương trình và ý định của Thiên Chúa. Đó là thông điệp Thiên Chúa muốn đem đến cho chúng ta như chúng ta đã thấy bao nhiêu dự tính của con người đều đã không thực hiện được trong năm 2020 này. Thật ra Kinh Thánh đã dạy điều này từ lâu, chỉ vì con người không để tâm đến mà thôi. Kinh Thánh dạy:

Bây giờ, hồi anh em là những người đang nói: “Hôm nay hoặc ngày mai chúng ta sẽ đến thành phố kia, ở đó một năm, buôn bán và kiếm lời.” Nhưng

anh em không biết ngày mai sẽ thế nào, sự sống của anh em là gì? Vì anh em chỉ như hơi nước, xuất hiện trong giây lát rồi lại tan ngay. Đúng ra anh em phải nói: “Nếu Chúa muốn và chúng ta còn sống thì sẽ làm việc nọ việc kia” (Thư Gia-cơ 4:13-15)

“Hôm nay hoặc ngày mai chúng ta sẽ đến thành phố kia, ở đó một năm, buôn bán và kiếm lời” đó là dự định của con người. Nhưng dự định của con người phải nằm trong dự định của Thiên Chúa, phải phù hợp với chương trình và ý định của Ngài. Lời Chúa dạy:

Đúng ra anh em phải nói: “Nếu Chúa muốn và chúng ta còn sống thì sẽ làm việc nọ việc kia”

“Nếu Chúa muốn” nói đến chương trình và ý định của Ngài, chúng ta phải tuân thủ, phải toan tính mọi điều trong chương trình và ý định đó.

Cuối cùng, thông điệp Thiên Chúa muốn gửi đến cho chúng ta là vấn đề giá trị: vật chất và tinh thần, tạm thời và vĩnh cửu. Chúa Giê-xu phán:

Người nào được cả thế gian mà mất linh hồn mình thì có ích gì? Người ấy sẽ lấy gì mà đổi linh hồn mình lại? (Phúc Âm Ma-thi-ơ 16:26)

Đôi chiếu ở đây là “thế gian” và linh hồn.” Thế gian nói đến mọi điều ở đời này, từ của cải vật chất đến danh vọng, tiếng tăm, quyền lực. Dù chúng ta có trong tay tất cả những điều này nhưng linh hồn sẽ đời đời hư vong thì không ích lợi gì cả. Làm gì ở đời chúng ta cũng muốn có lợi. Có lợi thì làm, không ích lợi thì chẳng ai dại dột đầu tư, bỏ thì giờ, tiền bạc vào đó làm gì. Chọn con đường của Thiên Chúa, quyết định tôn thờ Ngài là chọn cho mình con đường đúng. Đó là quyết định khôn ngoan, không điều gì ở trần gian có thể đổi lại được.

C.S. Lewis, nhà văn nổi tiếng của Anh quốc trong tác phẩm *Vấn Đề Đau Khổ* đã viết: *Thiên Chúa thì thâm với chúng ta trong hạnh phúc, phán dạy chúng ta qua lương tâm nhưng Ngài thét vào tai chúng ta trong đau khổ!*

Tôi tin rằng Thiên Chúa đang thét vào tai mỗi chúng ta qua nạn dịch Covid-19 này nhưng không biết có ai nghe được thông điệp đó của Ngài hay không?

Mục sư Nguyễn Thi
Chương Trình Phát Thanh Tin Lành

THEO DẤU CHÂN CHÚA

Tác giả : Charles M.Sheldon

Phần tiếp theo : Chương 5 & 6

Chương 5

Sáng Chúa nhật mới lại đến với Raymond. Nhà thờ đông nghẹt người. Trước giờ thờ phượng, mọi người đổ dồn sự chú ý vào ông chủ bút tờ “Tin Tức Hằng Ngày”. Ông ta đang ngồi yên lặng tại hàng ghế thứ ba phía tòa giảng. Số báo phát hành vào Chúa nhật của tờ “Tin Tức Hằng Ngày” có thông báo chính thức lý do ngưng phát hành với những lời lẽ quan trọng khiến độc giả xúc động. Từ trước đến giờ người ta chưa từng gặp một trường hợp nào gây xáo trộn mọi người trong lĩnh vực doanh thương ở thành phố Raymond này như thế. Mọi người bàn tán xì xào về những biến cố đã xảy ra trong tuần vừa rồi. Chuông reng báo giờ thờ phượng bắt đầu. Mọi tiếng bàn tán nhỏ dần và im lặng hẳn. Buổi thờ phượng được tiến hành trong bầu không khí phấn khích. Mục sư Henry tỏ thái độ thật điềm đạm khi quan sát toàn thể Hội thánh. Lời cầu nguyện khai lễ của ông ngọt ngào, gây cảm động mọi người. Bài giảng của ông lại toát lên một linh lực mạnh mẽ, cuốn hút Hội thánh.

Suốt tuần vừa qua, ông đã cầu nguyện nhiều với Chúa, quay quanh những câu hỏi khiến ông nôn nóng: “Chúa Giê-xu sẽ giảng như thế nào? Chúa có thể nói gì cho Hội thánh?” Có một điều ông cảm nhận được một cách rõ ràng là sáng nay ông không giảng với sự cố gắng nỗ lực của chính ông như những lần giảng trước đây.

Ông nhớ lại thứ ba tuần rồi, ông đã đứng bên cạnh ngôi mộ của người đàn ông tứ cố vô thân xấu số nọ, nói những lời này: “Đất trở về đất, bụi tro trở về bụi tro. Cát bụi trở về với cát bụi!” Ngay lúc đó, ông có cảm nhận sức lực mới của Đức Thánh Linh đang đầy tràn trong ông, thúc giục ông mạnh mẽ rao truyền sứ điệp của Chúa cho Hội thánh theo sự cho phép của Đức Thánh Linh.

Thế rồi sáng nay, ông đã bước lên tòa giảng với tinh thần sẵn sàng chờ đợi sự làm việc của Đức Thánh Linh. Bởi sự cảm động của Thần Đức Chúa Trời, Mục sư Henry đã mạnh dạn dùng lời Chúa quở trách về những tội lỗi và những khuôn mẫu đạo đức giả, những ham muốn giàu sang nhưng lại ích kỷ của những người mang danh là tín đồ Đấng Christ mà vẫn còn vương phải.

Hội thánh Tin Lành Raymond từ trước đến giờ chưa bao giờ có một buổi thờ phượng mà trong giờ giảng luận lại có sự quở trách nặng nề như bữa nay. Mặc dầu nhận lấy sự quở trách đó nhưng mọi người lại cảm nhận được sức lực mới và tràn ngập tình yêu thương trong lòng. Có một số người thì thầm với nhau rằng: “Bài giảng hôm nay thực sự có Đức Thánh Linh cảm động”. Điều này họ đã nói đúng, Đức Thánh Linh đang hiện diện trên toàn Hội thánh.

Bài giảng của Henry được chấm dứt bởi giọng hát kêu gọi truyền cảm của Rachel. Mọi người cảm thấy tâm hồn được yên ủi và rung động về tình yêu sâu xa của Cứu Chúa Giê-xu Christ. Mọi người cũng nhận thấy sự thiêng liêng thoát ra từ những lời hát của Rachel.

Trước khi buổi lễ kết thúc, Henry đưa một thông báo nhỏ mời những ai đã ở lại trong Chúa nhật trước với những sự hứa nguyện, thì hôm nay cũng ở lại để hội ý đôi điều. Kể cả những ai muốn tỏ sự hứa nguyện của mình nữa thì cũng có thể ở lại để tham gia, tất cả sẽ vào phòng Ban Trị Sự. Buổi nhóm chấm dứt, Mục sư Henry bước thẳng vào phòng Ban Trị Sự. Ông lộ vẻ ngạc nhiên và quá đỗi vui mừng vì trong phòng chật ních người, xuất hiện rất nhiều khuôn mặt mới mà đa số là thanh niên.

Tương tự lần trước, Mục sư Henry yêu cầu mọi người yên lặng hiệp ý với ông trong lời cầu nguyện. Lúc lời cầu nguyện của mục sư vừa cất lên, thành linh có một điều kỳ lạ tràn ngập trong lòng mỗi người. Họ cảm nhận được sự vận hành của Đức Thánh Linh một cách thực sự và rõ ràng.

Sau những phút cầu nguyện của mục sư, mọi người quay sang hỏi thăm về công việc của nhau trong tuần qua. Ông Edward là người được nhiều người hỏi nhất. Ông cũng đã nhờ cậy Chúa giải thích cho mọi người hiểu công việc của ông. Mọi người cảm thấy trong tâm hồn mình chan chứa tình yêu thương anh em hơn bao giờ hết. Họ nhận lãnh được trách nhiệm đối với Chúa và đối với nhau.

- Ông Edward à! Từ bữa ông quyết định cho ngừng phát hành báo vào Chúa nhật, ông thấy kết quả thế nào? - Alexander Powers, người ngồi sát cạnh bên phải của ông Edward trong phòng hội, yên lặng nãy giờ bỗng lên tiếng hỏi.

- Tôi vẫn chưa dám quả quyết kết quả ra sao. Nhưng tôi dự đoán rằng sẽ có khả năng hủy bỏ vĩnh viễn việc mua báo dài hạn và chương trình quảng cáo. Không sớm thì muộn việc đó cũng sẽ xảy ra. Tôi đã nghĩ đến điều đó và sẵn sàng chấp nhận.

- Ông mong đợi điều đó thực sự sao? Ông suy nghĩ kỹ chưa vậy? Ông cho rằng Chúa Giê-xu muốn ông làm điều đó à?

- Vậy tôi xin hỏi ông câu này: giả sử Chúa Giê-xu làm chủ bút như tôi, Ngài sẽ phát hành tờ báo sáng Chúa nhật chứ?

- Tôi nghĩ, Ngài sẽ không bao giờ cho phát hành tờ báo sáng Chúa nhật đâu!

- Vậy thì, tôi xin hỏi ông câu nữa, chúng ta là ai? - Ông Edward hạ thấp giọng.

- Dĩ nhiên chúng ta là con cái của Chúa.

- Thế sao con cái của Ngài lại không bắt chước Ngài? Điều gì Ngài không làm thì con cái của Ngài cũng chớ nên làm. Ý tôi muốn nói nói rằng: chúng ta hãy tỏ sự vâng lời Chúa bằng hành động thiết thực các bạn ạ!

- Ông có nghi ngờ về hành động của ông đã làm không, thưa ông Edward?
- Mục sư Henry mỉm cười dò hỏi.

- Thưa mục sư, không ạ!

- Ông chấp nhận sự thiệt thòi, lỗ lã trong công việc làm ăn?

- Vâng! - Edward trả lời Mục sư Henry với một thái độ bình thản lạ lùng.

Sau đó, mọi người yên lặng chừng độ mười phút, rồi Jasper Chase lên tiếng:

- Thưa các bạn, việc chúng ta đang làm liệu có phải là điều Chúa Giê-xu sẽ làm không? Vấn đề không đơn giản như các bạn tưởng đâu! Câu hỏi không dễ dàng trả lời ngay được, phải không các bạn?

- Đúng thế, tôi thấy đó là câu hỏi khó, đòi hỏi phải có sự hi sinh của mỗi người mới có thể trả lời được!

Virginia Page tỏ vẻ đồng tình với Chase. Thực ra, Virginia đang lo lắng về lời hứa nguyện của cô ta đối với Chúa trong Chúa nhật tuần rồi ở tại phòng này. Cô đang đấu tranh tư tưởng gay gắt để quyết định. Cô cảm thấy tiếc khi bỏ ra một triệu đô-la nhằm thực hiện lời hứa nguyện của mình.

Virginia thổ lộ nỗi băn khoăn của mình:

- Tôi đã cầu nguyện với Chúa Giê-xu nhiều lần nhưng tôi vẫn chưa thỏa lòng khi bắt tay thực hiện công việc.

- Ý chị muốn nói sao chứ ? Chị chưa thỏa lòng về điều gì ? - Cô Rachel ngồi bên cạnh Virginia vội hỏi.

- Chị cũng biết nếu chúng ta thực hiện lời hứa nguyện thì mặc nhiên chúng ta chấp nhận nguyên tắc “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?” trước mọi công việc chi phối chúng ta suốt cả cuộc đời. Nếu thực hiện và áp dụng nguyên tắc thiêng liêng đó vào đời sống, liệu tôi có thể ngày càng trở nên giống Chúa Giê-xu không ?

- Điều ấy phải được chứng minh dần qua thời gian, cô Virginia thân mến ạ!

Mục sư Henry nãy giờ lắng nghe ý kiến mọi người, bây giờ mới chậm rãi trấn tĩnh cô Virginia, ông động viên cô:

- Cô hãy cầu nguyện xin Chúa ban Đức Thánh Linh dẫn dắt cô từng bước. Tôi cũng sẽ nhớ cầu thay cho cô nữa. Chắc chắn Chúa sẽ giúp đỡ cô. Đừng lo lắng quá Virginia à!

Ngồi phía sau Virginia, Malton Wright đang kể lại cho những người xung quanh nghe về một số kinh nghiệm trong công việc của ông. Ông nói rằng, ông đã dần dần tìm ra được một kế hoạch cho sự quan hệ công tác của ông với các công nhân. Mọi người đều phải cố gắng để thực hiện lời hứa nguyện của mình, đặt ra chỉ tiêu để phân đấu và thi đua.

Các thanh niên còn lại trong phòng thì đang bàn tán xôn xao về những giải pháp hữu hiệu nhất để thực hiện công việc nhằm đáp ứng câu hỏi: “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?”. Hầu hết, họ đều đồng ý rằng: việc sống theo tinh thần của Chúa và áp dụng vào nếp sống hằng ngày của Cơ Đốc nhân là điều quan trọng. Nó đòi hỏi đức tin và sự hiểu biết của mỗi cá nhân đối với Chúa. Đồng thời cũng đòi hỏi chúng ta phải nhìn xa thấy rộng về động lực thúc đẩy chúng ta hành động.

Cuộc họp được kết thúc bằng lời cầu nguyện ngắn của Mục sư Henry. Mọi người chia tay nhau và hẹn gặp lại vào Chúa nhật sau. Họ cảm thấy thích thú về cuộc thảo luận trưa nay. Nhất là Edward Norman và Milton Wright, hai người mải mê trò chuyện, bàn tán vấn đề vừa được mọi người đề cập trong buổi họp đến nỗi họ đi quá khu phố họ ở, phải quay xe trở lại. Trong góc phòng hội, vẫn còn một số người nán lại, đó là Mục sư Henry Maxwell và Alexander Powers, ngoài ra còn có Jasper Chase và ông chủ tịch hội Endeavor Society. Họ vẫn còn đang nói chuyện với nhau một cách hăng say.

- Xin mời ông đến thăm xưởng của tôi vào ngày mai và xem kế hoạch của tôi thực hiện, đồng thời mời ông nói chuyện với các công nhân trong xưởng. Tôi nghĩ ông có thể gần gũi được với họ.

- Tôi không dám chắc điều đó, nhưng tôi sẽ cố gắng đến xưởng của ông!

Mục sư Henry trả lời đề nghị của ông Alexander.

Mục sư cảm thấy lo lắng, không biết mình có thực hiện nổi công việc truyền rao một sứ điệp quá mới mẻ cho một số lượng gần ba trăm công nhân như vậy. Liệu họ có chịu nghe ông nói chuyện ấy không? Trong buổi nói chuyện với công nhân của Alexander, Chúa Giê-xu sẽ làm gì? Ngài sẽ nói gì? Thôi, ông sẽ cầu nguyện phó thác cho Chúa. ông tự nhủ như vậy và không lo lắng nữa.

Ngày hôm sau, ông đến xưởng của Alexander. Lúc đó khoảng 12 giờ trưa. Ông gặp Alexander tại phòng làm việc của Ban Quản Đốc. Alexander niềm nở:

- Chào mục sư! Xin mời mục sư lên lầu. Tôi sẽ chỉ cho mục sư thấy điều mà tôi đang cố gắng làm!

Họ đi xuyên qua một xưởng máy, leo lên cầu thang và bước vào một căn phòng khá rộng và trống không. Phòng này đã có lần được công ty sử dụng làm kho chứa hàng.

- Mục sư biết không? Kể từ ngày hứa nguyện với Chúa đến nay, tôi suy nghĩ về nhiều điều lắm.

Ông quản đốc tâm tình.

- Và tôi suy nghĩ nhiều về điều này: tôi sẽ xin công ty cho tôi được sử dụng căn phòng rộng này. Tôi sẽ sửa sang nó lại cho thơm mát và sẽ đặt một bàn máy cà phê trong một góc phòng, đặt thêm một số ống dẫn hơi nước. Đồng thời, tôi

sẽ bố trí bàn ghế cho công nhân có thể đến ăn buổi trưa và nghỉ trưa. Khoảng hai hoặc ba tuần, tôi sẽ mở một cuộc thảo luận, sẽ dành cho mỗi công nhân được nói chuyện mười lăm phút về một số đề tài có ích lợi thực tiễn đối với họ trong cuộc sống. Ý mục sư nghĩ thế nào ạ?

Mục sư Henry ngạc nhiên trước sáng kiến của Alexander. ông thăm dò:

- Liệu công nhân của ông sẽ đồng ý đến tham dự những buổi thảo luận, thuyết trình, hoặc nói chuyện như vậy không?

- Vâng, họ sẽ đến. Tôi đã tìm hiểu về công nhân của tôi. Họ không muốn cứ suốt ngày suốt tháng chúm mũi vào công việc. Họ là những người rất thông minh, cũng có rất nhiều người trong số họ vốn là những trí thức. Vì hoàn cảnh nên họ phải chấp nhận làm những công việc chân tay nặng nhọc. Có một điều tôi đang lo lắng, Hội thánh Chúa ít có ảnh hưởng với họ, thậm chí không có nữa là đằng khác. Tôi nghĩ, công nhân ở đây ngoài việc thỏa mãn nhu cầu vật chất còn phải có sự thỏa mãn về nhu cầu tinh thần nữa. Tôi đã đặt câu hỏi “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?” nếu Ngài ở vị trí là một quản đốc như tôi đối với các công nhân ở đây. Tôi nhận được sự thúc giục từ nơi Ngài về việc lập kế hoạch sắp đặt lại căn phòng này. Tôi nhận thấy lương tâm tôi ủng hộ tôi. Trưa nay, công nhân sẽ tụ họp ở đây. Tôi muốn ông nói chuyện với họ.

Mục sư Henry cảm thấy lo sợ cho giây phút gặp gỡ và nói chuyện sắp diễn ra theo yêu cầu của Alexander. Ông chưa chuẩn bị gì cả, một dàn bài tóm tắt ngắn nhất cũng không có trong lúc này. Ông biết rõ một điều: ông sẽ không dễ dàng nói chuyện trôi chảy trước hàng mấy trăm công nhân ngoại đạo xa lạ ở công ty của Alexander như ông thường đứng trước các thánh giả quen thuộc ở nhà thờ Raymond vào mỗi sáng Chúa nhật. Ông muốn chùn bước và cảm thấy hổ thẹn.

Tiếng còi báo nghỉ trưa vang lên inh ỏi. Cầu thang vang tiếng chân người. Các công nhân đang dồn lên căn phòng rộng và ngồi vào bàn ăn trưa. Có khoảng ba trăm người. Họ đã đọc tờ thông báo của ông quản đốc được dán khắp nơi nên họ kéo đến đông đảo vì tính hiếu kỳ.

Căn phòng rộng và thoáng, không có khói bụi và dễ chịu nhờ các ống dẫn hơi nước, công nhân tỏ vẻ thích thú chỗ này. Khoảng một giờ sau, ông

Alexander bắt đầu buổi nói chuyện. Ông tuyên bố ngắn gọn lý do buổi nói chuyện và giới thiệu Mục sư Henry với họ.

Tập thể công nhân đông đảo mặt mày dính đầy bụi bặm này đã gây cho Mục sư Henry ấn tượng mạnh. Ông chưa bao giờ đứng trước một đám đông người ngoại đạo gồm toàn những người lao động như thế này. Hôm nay, ông trình bày với họ đề tài “Đời sống và sự thỏa lòng”. Ông rất có cảm tình với những công nhân đang có mặt hôm nay. Ông tránh dùng từ “công nhân” mà chỉ xưng “chúng ta”. Ông cố gắng không làm phật ý thính giả. Những công nhân lam lũ cảm thấy hình như người đang nói chuyện với họ là người từ tầng lớp công nhân của họ bước ra thì phải. Đó là điểm thành công trong cách nói chuyện của Henry. Các công nhân tìm được sự an ủi qua cách trò chuyện của ông, họ cảm thấy ông gần gũi họ mặc dù ông và họ thuộc hai tầng lớp khác nhau trong xã hội.

Nhiều người gật gù tán thưởng bài nói chuyện của Mục sư Henry. Một số người lên bắt tay ông khi buổi nói chuyện kết thúc. Ông đã tạm biệt họ trong sự quyến luyến của mọi người.

Về đến nhà, ông vội thuật lại mọi chuyện cho vợ nghe, rằng ông cảm thấy vui sướng vì được bắt tay và trò chuyện với những người lao động chân tay cực nhọc trong xã hội. Henry kể hôm nay là một ngày quan trọng trong kinh nghiệm hầu việc Chúa của ông. Nó là điểm bắt đầu cho một mối liên hệ thông công của Hội thánh Chúa ở thành phố Raymond và giai cấp công nhân cùng người dân lao động ở vùng này.

Đối với Alexander Powers, ông rất vui mừng vì kế hoạch của ông bước đầu đã được thực hiện trôi chảy. Ông muốn đem lại nhiều quyền lợi cho công nhân của ông và ông không muốn làm việc này một mình. Ông dự định sẽ cho chuyển một số bàn ghế còn tốt ở một ngôi nhà bỏ hoang gần nhà ga xe lửa về căn phòng rộng mà ông đã mời công nhân đến nghỉ trưa và nghe buổi nói chuyện của Mục sư Henry. Ông sẽ cho người tu bổ, sắp xếp lại số bàn ghế đó để làm bàn ăn cho các công nhân. Có lẽ họ sẽ thích thú căn phòng bởi họ cũng cần được nghỉ ngơi chốc lát vào buổi trưa trước khi bắt tay vào công việc buổi chiều ở xưởng.

Sau lần ấy, ngày nào Alexander cũng mời mọc các công nhân về căn phòng rộng đó để ăn uống và nghỉ trưa. Alexander tự nhủ, nếu Chúa Giê-xu đang ở vị trí của mình, Ngài cũng sẽ thực hiện công việc này như vậy, và ông cảm thấy sự bình an tràn ngập tâm hồn ông.

Đến khoảng 4 giờ chiều ngày thứ sáu, bất ngờ Alexander nhận được một bức thư dày của công ty. Thư gửi cho quản đốc văn phòng vận tải hàng hoá. Ông nhanh chóng mở phòng bì, mắt ông hoa lên, đây không phải là một bức thư mà là những giấy tờ được đánh máy cẩn thận thông báo cho ông rõ công ty đã dính líu vào một vụ vi phạm có quy mô và có hệ thống về luật thương mại kinh doanh của liên bang Hoa-kỳ. Rằng công ty đã để cho các tín dụng hỏa xa bành trướng quá qui định.

Alexander buông tay để rơi những giấy tờ đó xuống bàn. Chợt, một câu hỏi lóe lên giúp ông trấn tĩnh lại: “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?”. Bất giác, ông tự nhủ: “Thôi, đừng quan tâm đến chuyện này nữa! Đây đâu có phải là công việc của mình mà lo!” Alexander đang cố gắng lý luận với chính mình như vậy để trốn chạy một thách thức mới ập đến với ông như cơn bão. Ông cảm thấy mệt mỏi khi phải đương đầu với công việc phức tạp này. Ông lại tự nhủ một lần nữa: “Vấn đề này chẳng liên quan gì đến mình, cứ mặc kệ nó”. Thế nhưng tận trong sâu thẳm tâm hồn, ông vẫn nghĩ rằng mình không thể làm ngơ trước sự việc rắc rối này. Rõ ràng đây là một vụ áp-phe có quy mô. “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?”. Câu hỏi ban nãy lại lờn vờn trong đầu ông. Ông nghĩ đến gia đình: người vợ trẻ và cô con gái cưng của ông. Nếu ông công khai chống đối việc vi phạm luật pháp này với tư cách là một nhân chứng, thì chắc chắn ông sẽ bị lôi kéo vào vụ án, các động cơ thúc đẩy ông hành động có nguy cơ bị hiểu lầm và ông sẽ mất việc làm là điều không thể tránh khỏi. Và nếu ông thất nghiệp, thì vợ con ông sẽ ra sao? Họ đã quen sống trong nhung lụa xa hoa, liệu họ có cam chịu cảnh khổ được không? Nghĩ đến những điều này, ông Alexander cảm thấy sợ hãi và lo lắng. Tự nhiên lại đi rước vạ vào thân làm gì? Ông biết rõ hậu quả của việc hưởng ứng làm nhân chứng tố cáo những vụ bê bối ở nước Mỹ phức tạp này. Ông cũng có thể gửi trả lại những giấy tờ ban nãy cho phòng vận tải hàng hoá mà không phải bị liên lụy gì. Alexander tự toan tính như vậy và đánh giá đó là cách giải quyết khôn ngoan nhất. Cứ mặc cho tội lỗi tiếp tục hành động. Cứ để cho luật pháp bị thách thức. Ông cứ lo công việc của ông mà thôi. Ông tự nhủ như thế. Ngày đã về chiều, nhưng Alexander vẫn còn bị ám ảnh bởi câu hỏi: “Chúa Giê-xu sẽ làm gì đối với những sự kiện này?”. Alexander cảm thấy căng thẳng và không sao thoát khỏi sự dằn vặt!

Đèn trong văn phòng đã được tắt sáng. Phân xưởng ồn ào tiếng động cơ xen lẫn tiếng xè-xè ken-két, tiếng rít sát-sạt và tiếng búa chan chát của máy bào, máy cưa, máy dập sắt.

Đồng hồ đồ chuông báo hiệu hết giờ làm việc. Tiếng còi vang lên trong phân xưởng lớn, tiếng máy ngừng nổ và mọi người dừng tay. Alexander ghé mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ, mọi người lần lượt rời phân xưởng. Ông bảo cô thư ký văn phòng:

- Cô có thể về trước. Tối nay tôi có việc cần phải ở lại một lát nữa!

Các viên kỹ sư và người phụ tá cuối cùng trong văn phòng cũng đã ra về. Còn lại một mình, Alexander đứng dậy đi đi lại lại trong phòng. Đến 7 giờ tối, ông quỳ gối xuống, úp mặt trên hai lòng bàn tay, những giấy tờ ban chiều nằm dưới hai bàn tay thô ráp của ông. Ông đang lắng lòng thưa chuyện với Thiên Chúa về nan đề của mình.

Chương 6

“Nếu có ai đến theo Ta mà không ghét cha mẹ, vợ con, anh em, chị em mình và chính sự sống mình nữa, thì không được làm môn đồ Ta. Còn ai không vác thập tự giá mình mà theo Ta, cũng không được làm môn đồ Ta”

“Nếu ai trong các ngươi không bỏ mọi sự mình có, thì không được làm môn đồ Ta”

Sau buổi họp tại nhà thờ Tin Lành Raymond vào Chúa nhật tuần rồi, Virginia Page mời Rachel Winslow đến nhà mình để dùng cơm trưa và tiếp tục thảo luận vào thứ hai hôm sau. Đúng giờ hẹn, Rachel bấm chuông công một ngôi biệt thự sang trọng, đích thân Virginia ra đón Rachel. Cả hai vừa đi chậm rãi vào bên trong vừa trò chuyện sôi nổi. Rachel đang cầm trên tay một phong thư đã bóc.

- Virginia à! Tôi không thể chấp nhận đề nghị này được đâu!

- Vậy thì bạn sẽ làm gì đối với đề nghị đó?

Virginia vừa hỏi vừa dò xem nét mặt Rachel.

- Tôi cũng chưa biết nữa! Nhưng trước mắt thì tôi từ chối thực hiện đề nghị này.

Đề nghị mà Rachel và Virginia đang đề cập đến ở đây chính là việc một nhân viên điều hành một Hi viện hài hước đề nghị ưu tiên dành cho Rachel một chỗ làm có lương cao ở một công ty du lịch lớn có tầm cỡ tại Mỹ. Đó chính là bức thư mà Rachel đang cầm trên tay. Trong thư, ông ta giải thích là hôm Chúa nhật tuần trước, vô tình ông được nghe Rachel hát thánh ca và ông cũng được nhìn thấy vẻ đẹp quyến rũ của cô. Ông viết cách trắng trợn: “Giọng ca vàng và sắc đẹp tuyệt vời của cô chắc chắn sẽ hái ra tiền. Tôi muốn giọng ca ấy phải được đem trình diễn ở Hi viện. Cô sẽ sớm được nổi tiếng và trở nên giàu có”. Chủ nhân lá thư còn đề nghị Rachel trả lời có nhận công việc hay không càng sớm càng tốt.

- Tôi sẽ hồi âm và trả lời là: “không nhận”.

Rachel nói một cách quả quyết. Cô tiếp tục bày tỏ ý nghĩ của mình với Virginia:

- Virginia à! Tôi tin chắc một điều Chúa Giê-xu của chúng ta sẽ không dùng bất cứ một tài năng nào Ngài có để làm công việc hái ra tiền. Đúng không? Giả sử Ngài có giọng ca tốt Ngài cũng chẳng bao giờ dùng vào việc mua vui và làm giàu. Virginia biết không? Nếu như tôi đồng ý làm việc với họ, tôi sẽ có cơ hội tiến thân nhanh chóng. Tôi sẽ được đi lưu diễn khắp nơi với một ban tứ ca nam nổi tiếng cùng với một nhạc sĩ vĩ cầm được đông đảo quần chúng lao động cùng với tầng lớp thượng lưu hâm mộ. Tôi sẽ được công ty cử đi với tư cách là một diễn viên kiêm ca sĩ đảm nhận giọng ca chính “soprano” (giọng nữ cao). Lương cao lắm Virginia à. Tôi qua tôi đã suy nghĩ cẩn thận. Tôi quỳ gối cầu nguyện với Chúa và được Chúa nhắc nhở, tôi quyết định không nhận lời. Chắc chắn Chúa Giê-xu cũng sẽ hành động như tôi nếu Ngài ở vị trí tôi. Còn Virginia, bạn nghĩ như thế nào về vấn đề này?

- Rachel muốn tôi đồng tình với Rachel à? Tôi tin và nhận thấy ông Henry đã có lý khi cho rằng mỗi người chúng ta hãy quyết định tùy theo sự phán đoán mà chính mỗi chúng ta cảm nhận được là chúng ta làm điều đó giống như Chúa làm. Rachel không biết đó chứ, chính bản thân tôi cũng đã trải qua một thời gian thử thách, khó khăn, đấu tranh tư tưởng rất gay go để thực hiện tốt những việc mà tôi đoán chắc là Chúa Giê-xu sẽ làm, dù việc đó đi ngược lại với lợi ích cá nhân của tôi không phải là ít.

- Thật vậy sao, Virginia? Tôi đâu có ngờ rằng tôi có được một người bạn gái đầy ý chí như Virginia!

Rachel ngạc nhiên một cách vui mừng và cảm phục. Cô đứng dậy, bước lại gần cửa sổ, nhìn ra đường phố. Virginia đến đứng cạnh Rachel, yên lặng. Đường phố nhộn nhịp với dòng người qua lại đang diễn ra trước mắt hai người con gái đang có tâm sự. Bất chợt, Virginia lên tiếng:

- Rachel! Chúng ta đang sống trong một xã hội mà tôi tưởng chừng mình quá ư thỏa mãn về vật chất cả ăn mặc lẫn vui chơi tiêu khiển. Chúng ta còn chi tiêu những khoản lớn cho vấn đề nhà cửa, sắm sửa xa xỉ. Thỉnh thoảng, chúng ta cũng bố thí cho người nghèo, công việc mà chúng ta làm để xoa dịu lương tâm, chứ chẳng mang tính cách hy sinh cá nhân như một số người thường nghĩ. Chúng ta cũng đóng góp một phần nhỏ cho việc từ thiện. Cả tôi lẫn Rachel đều được giáo dục từ những nhà trường thu học phí cao nhất nước Mỹ. Tôi trưởng thành và bước vào xã hội với tư cách là người thừa kế một gia tài kếch sù bởi lẽ cha tôi là một tỉ phú. Địa vị của tôi có rất nhiều người thèm muốn. Tôi hoàn toàn sung sướng, thoải mái, thích ở nhà để được hầu hạ hoặc đi du lịch bốn bề năm châu tùy ý. Tôi có thể làm bất cứ điều gì mà tôi muốn. Tuy nhiên, tôi nghĩ đến Chúa Giê-xu một cách thành thật, tôi thử liên hệ tôi với Ngài, thử đặt Ngài vào vị trí mà tôi đang sống và hưởng thụ như bao người giàu có quanh tôi, tôi cảm thấy bị lương tâm cáo trách. Tôi thấy mình ích kỷ và tội lỗi, là sinh vật vô dụng cho Chúa trên thế gian này. Đã nhiều lần, tôi đứng bên cạnh cửa sổ này nhìn xuống thế giới bên ngoài, chứng kiến bao nhiêu người nghèo khổ, đói khát đi ngang qua, tôi cảm thấy sợ hãi vô cùng, lo cho chính mình vì thấy cuộc sống con người quá tạm bợ.

Virginia ngừng nói và quay người bước vào phòng. Cảm xúc dâng trào trong lòng Rachel khi cô nghe lời tâm sự thành thật của Virginia. Còn Virginia thì cố nén xúc động để không bật ra tiếng khóc.

Rachel nhìn bạn và suy nghĩ về bản thân mình. Một Cơ Đốc nhân có tài ca hát như cô sẽ sử dụng tài năng đó cách nào? Cô có nên bán tài năng dần dần từng tháng, lấy một khoản tiền khá lớn để sống cho sung sướng chẳng? Cô có nên đi theo các chuyến lưu diễn với dàn nhạc của công ty, được ăn ngon mặc đẹp và được hưởng những sự tán tụng sôi nổi của công chúng; được nổi danh trên báo chí, truyền hình như bao ca sĩ nổi tiếng khác? Có phải đó là điều Chúa

Giê-xu sẽ làm không? Ngài có hài lòng khi đưa con gái đáng yêu của Ngài làm những việc như bao kẻ ngoại đạo khác cũng làm không?

Rachel biết rõ những ưu điểm của mình, hát hay, xinh đẹp và có sức khoẻ tốt. Cô nhận biết mình có thừa khả năng để bước vào cuộc sống ca sĩ phiêu lưu đi đây đi đó, gặp gỡ công chúng qua những buổi trình diễn để kiếm được nhiều tiền và nổi tiếng. Từ lúc trò chuyện với Virginia, cô biết Virginia cũng có những sự ray rứt chẳng kém gì cô. Những lời tâm sự chân tình của Virginia đã tác động mạnh đến Rachel, khiến cô quyết tâm hơn trong việc từ bỏ cơ hội hái ra tiền đang đến với cô.

Đã đến giờ cơm trưa, Rachel và Virginia cùng với bà nội của Virginia xuống phòng ăn. Rollin, cậu em trai ngỗ nghịch của Virginia cũng có mặt. Rollin là một thanh niên hư hỏng, thường lui tới chơi bời đàn đúm với một số thanh niên thượng lưu hư hỏng khác ở các phòng trà, hộp đêm. Cậu ta rất mến Rachel. Mỗi khi biết trước Rachel đến chơi với Virginia thì thế nào cậu ta cũng sắp xếp để có mặt ở nhà.

Cha của Virginia là một chủ ngân hàng giàu sụ. Ông còn là một tay đầu cơ lúa gạo có tầm cỡ. Ông đã qua đời trong năm vừa rồi, để lại cho Virginia một cơ ngơi đồ sộ. Mẹ của Virginia thì đã qua đời trước ông mười năm nay. Bà nội của Virginia năm nay đã 90 tuổi nhưng trông còn khoẻ lắm. Bà được sinh trưởng và học hành đến nơi đến chốn tại miền Nam nước Mỹ. Sống giữa khối của cải thừa mứa do con trai để lại bà chẳng phải lo âu gì cả. Bà cũng chẳng kém con trai bà về lĩnh vực kinh doanh. Bà đầu tư tài sản, tiền bạc vào các công việc tương tự như con trai bà đã làm. Về phần Virginia, cô ta có một số tài sản riêng do chính cô làm ra, bây giờ cô còn hưởng luôn tài sản của cha cô để lại nữa. Cô đã được cha cô huấn luyện các cách thức trong công việc kinh doanh làm giàu và cô cũng đã tỏ ra là người có tài năng trong lĩnh vực này.

Tuy hoàn cảnh giữa Rachel và Virginia khác nhau hoàn toàn nhưng Rachel lại chơi khá thân với Virginia. Hai người biết nhau từ tấm bé, và thường nô đùa với nhau. Lớn lên, mỗi người theo đuổi một cuộc sống riêng nhưng vẫn không quên nhau. Có dịp hai người lại cùng nhau trò chuyện hàn huyên hoặc cùng ăn trưa với nhau. Trong bữa ăn trưa hôm nay, bà nội của Virginia ít trò chuyện với cháu nội gái của bà như mọi lần. Phá tan sự yên lặng, Rollin lên tiếng hỏi Rachel:

- Rachel! Nghe nói là cô sắp đi lưu diễn! Chúng tôi rất vui mừng và tự hào có một người bạn tài năng như cô! Chúc cô sớm được nổi tiếng!

Rachel nhú mày tỏ vẻ khó chịu, mặt cô ửng đỏ:

- Anh nghe ai nói thế?

- Tôi nghe một số người ngoài phố nói với nhau lúc tôi đi ra cửa hiệu.

- Anh làm rồi đấy, Rollin à! Tôi chẳng bao giờ đi lưu diễn đâu!

- Nếu cô bỏ lỡ cơ hội thì uổng lắm đấy. Mọi người đều bàn tán về giọng hát tuyệt vời của cô. Nếu cô biết tận dụng tài năng thiên phú của mình thì chắc chắn cô sẽ sớm thành triệu phú. Hay là cô không thích tiền? Mọi người đang ao ước được như cô đấy!

- Anh muốn nói mọi người là ai thế?

Rachel cố kiềm chế sự tức giận vì tự ái.

- Cô muốn biết hả? Chẳng có gì lạ, đó là tất cả những ai đã được nghe cô hát ở nhà thờ Tin Lành Raymond vào mỗi sáng Chúa nhật. Tôi rất lấy làm tiếc giúp cho cô nếu như cô đánh mất cơ hội ngàn vàng này. Dịp may hiếm có đấy Rachel à!

- Thôi, thôi, tôi xin anh đừng bàn đến chuyện ca hát đó nữa. Chúng ta nói chuyện khác đi thử xem tôi có bớt nhức đầu không nào? - Rachel nổi cáu thực sự.

Bà nội Virginia vội lên tiếng xoa dịu:

- Rachel ơi! Đừng vội nóng giận. Rollin không phê bình cô đâu! Nó cũng như một số người chung quanh cô kể cả tôi nữa đều nóng lòng muốn biết ý định và kế hoạch của cô đối với đề nghị của công ty hoà nhạc. Chúng ta là người nhà cả mà! Chấp trách và giận hờn làm chi! Tôi đã nghe Virginia nói về vấn đề của cô.

- Vâng, vâng! Cháu hiểu điều đó, thưa bà! Vâng, Virginia và cháu đã thảo luận về vấn đề này của cháu vào trước giờ ăn trưa nay.

Rachel trả lời một cách hấp tấp, lời lẽ nhún nhường của người có lỗi lẽ làm phật lòng người lớn tuổi.

- Cháu đã quyết định từ chối không đi lưu diễn cho họ bà ạ!

- Rachel à! Cô suy nghĩ kỹ chưa mà quyết định vội vàng thế? Tôi e rằng trong cuộc đời còn lại của cô, cô sẽ không bao giờ tìm được cơ hội tốt như vậy nữa đâu!

- Thưa bà! Cháu suy nghĩ kỹ rồi ạ! Cháu quyết định không làm việc cho họ khi cháu nghĩ đến Chúa Giê-xu.

- Cô có thể nói rõ hơn lý do cô từ chối đề nghị quý báu đó?

- Dạ, như thế này bà ạ! Cháu đã hứa nguyện trong vòng một năm cháu sẽ làm bất cứ điều gì đảm bảo tiêu chuẩn và ý muốn của Chúa Giê-xu. Trước một công việc nào dù đơn giản hay phức tạp, cháu cảm nhận và phán đoán một cách thành thực rằng Chúa Giê-xu sẽ làm thì cháu cũng sẽ làm và ngược lại Chúa không làm thì cháu cũng sẽ không làm. Ngài sẽ làm gì khi Ngài ở vị trí cháu. Ngài có giọng hát tốt và Ngài sẽ đi làm thú tiêu khiển cho người ta để hái được nhiều tiền ư? Chắc chắn Ngài sẽ không làm như vậy. Bà biết không? Cháu và Virginia hiểu biết về Chúa Giê-xu còn quá ít nên khả năng nhận biết về điều Chúa Giê-xu sẽ làm của chúng cháu rất giới hạn. Điều ấy gây rắc rối cho Virginia và cháu nhiều lắm, thưa bà.

- Tôi có biết về vấn đề hứa nguyện mà cô vừa nói. Mục sư Henry đã kêu gọi các tín hữu trong Hội thánh thực hiện vào những buổi thờ phượng Chúa vừa qua chứ gì! Tuy nhiên, tôi thấy không thể áp dụng nó vào thực tế được. Tôi tin chắc rằng, sau một thời gian thử nghiệm, những ai đã lỡ hứa nguyện như thế sẽ bỏ cuộc, họ sẽ hối hận vì đã ngu xuẩn ôm lấy một ảo tưởng kỳ quặc. Ai làm gì thì làm, mặc xác họ, còn riêng Virginia và Rollin chớ dại dột bám theo những ý nghĩ điên rồ đó nhen!

Virginia nói với giọng cương quyết và lộ vẻ bướng bỉnh:

- Con thấy thế này bà ạ! Đừng vội đánh giá người khác như thế, không tốt đâu! Bà đừng cho đó là những ý nghĩ điên cuồng. Họ có điên hay không là tùy thuộc vào sự hiểu biết đúng đắn về những điều mà họ cảm nhận rằng Chúa Giê-xu sẽ làm. Khi nào con cảm thấy chắc chắn về sự cảm nhận của con rằng Ngài sẽ làm về việc gì đó thì con cũng sẽ làm như Ngài mà thôi!

- Thôi, thôi, tôi xin “quý bà” dừng lại cho tôi nhờ! “Quý bà” đã đi quá xa điều mà tôi đang nghĩ. Tôi xin lỗi phải đi về phòng riêng để hút một điếu xì-gà đây!

Nói rồi Rollin nhanh chóng rời bàn ăn.

Đợi cho Rollin ra ngoài hẳn, bà nội Virginia cho gọi người hầu bàn bung món ăn tráng miệng lên. Bà ta ra hiệu cho người hầu bàn ra ngoài luôn, rồi lên tiếng trong thái độ tức giận dữ dội:

- Xin thưa các cô gái trẻ! Trên đầu tôi đã hai thứ tóc, chứng tỏ tôi già hơn các cô rất nhiều, chẳng lẽ tôi phải ngồi yên nghe các cô lên giọng dạy đời tôi sao? Các cô trẻ người non dạ, đã sai lầm một cách nghiêm trọng trong vấn đề hứa nguyện. Chúa Giê-xu đã hy sinh cho chúng ta là đủ rồi. Tại sao chúng ta phải hy sinh nữa vô ích thế? Các cô đã sai rồi, sai bét rồi! Các cô có nghe tôi nói không? Không nên thi hành bất cứ một lời hứa nguyện ngu xuẩn nào cả.

Giọng chì chiết của bà ta lớn dần, thể hiện sự bức tức cao độ.

- Vậy, ý của bà là chúng ta không thể hành động như Chúa Giê-xu đã hành động chứ gì? Hay bà muốn nói rằng nếu chúng ta làm theo như Chúa Giê-xu làm thì chúng ta sẽ chống lại phong tục tập quán của dân tộc, gây thành kiến với xã hội?

Virginia cố gắng giữ bình tĩnh, nhỏ nhẹ hỏi bà nội mình.

- Tôi không cần thiết để trả lời cô! Cô không nghe lời khuyên của tôi thì cô muốn làm gì thì làm, mặc kệ cô!

Bà ta đột ngột ngưng ngang câu nói và sực nhớ điều gì, liền quay sang Rachel:

- Cô quyết định như vậy mà mẹ cô chẳng có ý kiến gì à! Tôi nghĩ nếu cô mù quáng thì còn mẹ cô chứ! Bà ấy chắc chắn phải sáng suốt hơn cô chứ?

- Thưa bà, mẹ cháu chưa biết quyết định của cháu!

Rachel trả lời trong sự e ngại và lo lắng.

- Trời đất quỷ thần ơi! Cung của bà ơi! Vậy là tự ý cháu quyết định ư? Thế mà tôi cứ ngỡ mẹ cô đồng tình với cô! Như vậy mà không điên hả? Vậy cô định làm gì với giọng hát trời phú của cô thế?

Lời bà ta lộ vẻ chế giễu. Rachel tự ái lắm, mặt cô tái dần. Cô yên lặng không trả lời bà ta. Được thế, bà ta càng lên giọng mỉa mai và dạy dỗ:

- Cung ơi! Tôi hi vọng cung sẽ có những suy nghĩ khôn ngoan hơn khi phải đối diện với thực tế cuộc sống bên ngoài nhà thờ mà cô thường ca hát, ảo tưởng.

Bà ta tiếp tục nói trong khi đứng lên rời bàn ăn.

- Cô sẽ sống trong ân hận và tiếc nuối khi cô không chấp nhận lời đề nghị của công ty hoà nhạc hoặc bất cứ một sự việc nào tương tự như vậy, cơ hội ngàn năm một thuở, bé con ạ!

Rachel cố nuốt tự ái và bực tức vào lòng, chào tạm biệt bà cháu Virginia, trở về nhà khi mặt trời đã xế bóng, để lại đằng sau cuộc tranh luận gay gắt vẫn tiếp tục giữa Virginia và bà nội của cô ấy, khiến cho Virginia đi đến một quyết định táo bạo.

Còn tiếp

(nguồn : dainguonsong.com)

☆☆☆ GÓC CHIA SẺ ☆☆☆

(Góc chia sẻ trong số báo này thay cho phần đồ Kinh Thánh)

Các bạn yêu quý, trải qua khoảng thời gian phải sống trong tình trạng cách ly do dịch bệnh, chắc hẳn đã có nhiều thứ thay đổi trong cuộc sống của bạn. Vào thời điểm này, khi chúng ta đang dần được quay trở lại nhịp sống bình thường, các bạn nhớ những gì trong suốt thời gian qua?

Hãy ghi xuống 5 điều mà bạn đã không thể làm trong thời gian cách ly do dịch bệnh:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

Hãy viết ra 5 thứ miễn phí, không mất tiền mua mà mỗi ngày bạn vẫn nhận được bất chấp dịch bệnh:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

Hãy viết xuống 10 điều mà bạn biết ơn Chúa đã ban cho mình trong thời gian qua:

1.	6.
2.	7.
3.	8.
4.	9.
5.	10.

Trong bài chia sẻ nếu không muốn ghi rõ danh tính của mình, các bạn có thể dùng nickname hoặc kí hiệu viết tắt để đánh dấu bài. Báo Sức Mới rất mong nhận được nhiều sự ủng hộ của các bạn độc giả.

Mọi bài chia sẻ xin gửi về địa chỉ email: lien.ngth.90@gmail.com

hoặc qua số viber cho bạn Liên Nguyễn: +41 77 928 25 80

THỜI HẠN 20.08.2020

Kết quả trả lời đồ Kinh Thánh số 74:

Tân Nguyên, chị Bảy: 25

Ái Diễm: 17, Kim Trang 18.5

Liên Nguyễn

Thông báo

Chương trình thờ phượng Chúa tháng 08.2020 :

Xin quý vị lưu ý, tại Lausanne sẽ nhóm vào cuối tháng!

Chúa nhật 09.08.2020 tại Aarau

Chúa nhật 16.08.2020 tại Genève

Chúa nhật 23.08.2020 tại St. Gallen

Chúa nhật **30.08.2020 tại Lausanne.**

Chúc Mừng hôn lễ của Anh Chị Lương Thanh Bình và Văn Đào Thanh Ngân sẽ được tổ chức vào ngày 29.08.2020 tại Aarau, xin Chúa ban đầy ơn phước trên buổi lễ. Chúc hai bạn hạnh phúc !

Liên Lạc: Nhóm Sức Mới - Tel: 079 609 62 59

E-mail: sucmoi@ymail.com

www.facebook.com/sucmoi

Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được Sức Mới.

Cất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc.

Đi mà không mòn mỏi."

Ê-sai 40 : 31

Địa điểm Thờ Phụng Chúa hằng tháng tại từng khu vực :

Lausanne : Paroisse réformée de St. Jacques, Avenue du Léman 26, 1005 Lausanne.

Genève : Paroisse protestante Servette-Vieux, Avenue Wendt 55, 1203 Genève.

Aarau : Gemeinschaftszentrum Telli, Girixweg 12, 5004 Aarau.

St. Gallen: Evangelisch-Reformierte Kirchgemeinde Tablat, Lettenstr. 16,
9008 St. Gallen.

Lưu ý: Ngày và giờ thờ phụng Chúa xin liên lạc với Mục sư.

Địa chỉ : Mục sư Ngô Bá Tạo, Chemin de la Scierie 45F, 2504 Biel/Bienne.

Tel. 032 365 33 36

Natel: 079-673 44 28

E-mail: ngobatao@hotmail.com

Trang web: nguyen-song.com